

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

twitter @catalunyacristiana.bsky.social

youtube @catcristiana

facebook catalunya cristiana

Esperança enmig del fang

L'Església de València acompanya i dinamitza les poblacions afectades per la dana mentre treballa per reconstruir els temples malmesos

P 8-13

ARQUEBISBE ENRIQUE BENAVENT

“Aquesta tragèdia ens ha de fer reflexionar sobre quins són els valors que fonamenten la nostra vida i la nostra convivència”

P 26-29

Agustí Codinach

2370

9 772938 223004

Operaris a l'església parroquial de la Mare de Déu de Montserrat de Picanya, a l'Horta Sud de València.

SUMARI

30 MARÇ 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Entrevista	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

**“No podem allargar
la vida, però la
podem eixamplar”**

Maria José Valiente, psicòloga,
mestra i escriptora

16-17

**En camí sinodal
fins al 2028**

El Papa continua treballant
des de l'hospital Gemelli

20-21

**“El cos és
fonamental per
a la nostra única
vocació: la vocació
a l'amor”**

Entrevista a l'equip del
pòdcast “Dale a tu cuerpo
Teología Macarena”

40

**L'empremta
femenina en l'art**

El Museu Diocesà de Barcelona
acull l'exposició “Creadores”

EDITORIAL

Una Església que s'enfanga

Una Església que s'enfanga és la de València, on hem vist tot el Poble de Déu arremangar-se per acompanyar les poblacions més afectades per la dana del 29 d'octubre, que encara malden per recuperar l'anhelada normalitat. Una Església que s'enfanga també és la petita parròquia de la Sagrada Família de Gaza, o la que acompanya el maltractat poble ucraïnès, i tants altres que arreu del món pateixen guerra, violència, fam i injustícia.

Quan es compleixen cinc mesos de la dana, hem visitat el poble de Picanya, hem parlat amb el seu rector, amb la directora de Càritas parroquial. També ho hem fet amb el vicari episcopal de la zona i amb l'arquebisbe de València, Enrique Benavent. I tots aquests testimonis ens han traçat una Església que s'ha enfangat amb el poble i que ha treballat, en comunió, per portar un missatge d'esperança a una situació humanament desesperança.

Així ho va expressar el papa Francesc en una trobada al Vaticà amb els formadors i seminaristes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica Valentina, el 30 de gener: “No ens podem prendre a la lleugera el patiment de les persones i intentar consolar-les amb frases de circumstàncies i bonisme. La nostra esperança té un nom, Jesús, aquest Déu que no ha sentit fàstic del nostre fang i que, en lloc de salvar-nos del fang, s'ha fet fang per nosaltres.”

El fang, que encara és abundant a l'Horta Sud, no ha estat suficient per enterrar la solidaritat, la generositat, la comunió de tantes persones. Són signes pasquals que ens recorden que, malgrat tant de dolor, sempre hi ha lloc a l'esperança, i que el fang donarà pas a la reconstrucció.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

MONTSE ESQUERDA ✕

@montse_esquerda

19/03/2025

Degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna (URL)

Amb molta il·lusió, enllestint el discurs d'entrada a l'Acadèmia Mèdico-Quirúrgica Espanyola com a Acadèmica de Número amb el títol: *L'ètica mèdica com a ètica de la virtut: l'herència de Pellegrino per al segle XXI*

IGNASI MORETA ✕

@IgnasiMoreta

19/03/2025

Editor de Fragmenta

Des de Fragmenta felicitem Pere Lluís Font pel Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, que reconeixen una llarga trajectòria al servei de la cultura. Pere Lluís Font ha excel·lit com a filòsof de la religió, historiador de la filosofia, traductor i professor

XEF JOSÉ ANDRÉS ✕

@chefjoseandres

19/03/2025

Cuiner

A Gaza, Hamas ha d'alliberar tots els ostatges immediatament i aturar qualsevol llançament de coets i Israel ha de deixar de bombardejar civils i evitar que l'ajuda humanitària entri. El menjar i l'aigua són un dret humà universal i també viure en pau i prosperitat... per als israelians i els palestins... on cap nen a Israel o Palestina tindrà por... hem d'aturar aquesta espiral de destrucció...

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LA PREOCUPACIÓ PER TERRA SANTA

L'espai *El Matí a Ràdio Estel* es va comunicar el 18 de març amb el rector de la parròquia de la Sagrada Família de Gaza, Gabriel Romanelli, que hi té acollits uns 500 refugiats, entre ells moltes persones grans i malalts. El prevere argentí va admetre, en declaracions recollides també en diversos moments de la programació, que "tots estan amb molta angonya". Va demanar que tothom "resi per aquesta comunitat i que Déu ens concedeixi la pau i la fi de la guerra". Davant del retorn dels atacs amb morts i destrucció, el rector de Gaza va assegurar que

la seva prioritat és atendre "totes les emergències".

D'altra banda, el 19 de març en unes declaracions al programa *Sense distància*, el director del Centre de Terra Santa, el franciscà Luis Quintana, va assegurar que "ara es trenca l'alto el foc, però esperem que arribi la pau en aquesta zona del món ferida i molt fràgil però que constantment s'ha aixecat després del sofriment i la guerra". Així va presentar la jornada de Divendres Sant, amb el lema "Terra Santa, porta oberta a l'esperança" i amb la col·lecta a favor dels Sants Llocs.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinach

El 18 de març passat, l'Angelina Torres, la dona més longeva de Catalunya i de l'Estat espanyol, va complir 112 anys. Per celebrar l'aniversari, la seva nombrosa família va acompanyar-la en una missa d'acció de gràcies a la parròquia de la Sagrada Família de Barcelona. L'eucaristia va estar presidida per mossèn Josep Maria Turull, que va destacar la seva fe i gratitud a Déu: "Tu, com Maria, magnifiques el Senyor, perquè és a Ell a qui li deus tots aquests anys de vida, amb plenitud, goig i esperança".

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

31 març del 1888

Entren en servei les barques anomenades "Golondrinas", al Port de Barcelona

Contrapunt

L'espiritualitat: entre la intimitat i la solidaritat

JOSEP OTON

Doctor en Història i escriptor

Ens hem de conèixer a fons per entendre els altres

La paraula “esperit” ens remet a la funció biològica de respirar. Som éssers encarnats en la matèria, de fang, com diria el Gènesi. Però, com també diu aquest llibre de l'Antic Testament, hem rebut la vida gràcies a un alè provinent de fora.

Sense la respiració no podríem viure. Necessitem l'aire per existir, altrament seríem un cos inert. Anàlogament, necessitem l'esperit per poder ser qui som realment.

Igual que en la respiració, l'espiritualitat implica relació, intercanvi. Sols estem morts, existim en funció de les nostres connexions amb l'exterior. L'espiritualitat posa en contacte la nostra profunditat més pregona amb l'alteritat. Al cap i a la fi, és

una obertura existencial. Som éssers oberts que morim si ens tanquem.

Ara bé, sovint l'espiritualitat corre el risc de caure en el subjectivisme, el narcisisme, un donar voltes sobre un mateix. Aleshores, les pràctiques espirituals traeixen la seva raó de ser. En comptes de contribuir a obrir-nos, ens reclouen en els nostres monòlegs. Ens contemplem embadalits en el mirall de les nostres obsessions, aliens a la realitat que ens envolta.

Per descomptat, cal partir de la interioritat, del coneixement de qui som, de la introspecció, de la reflexió... però això són tan sols els pulmons, les nostres entranyes. Cal posar-los en funcionament, inte-

ractuant amb un exterior on trobem l'altre. L'espiritualitat ens empenya a fer el viatge des de la nostra intimitat vers la intimitat del proïsme. En això consisteix la solidaritat.

Ens hem de conèixer a fons per entendre els altres. Cal que treballlem la nostra interioritat, perquè esdevingui un espai d'acollida, net de prejudicis i d'interessos egoistes. Necessitem tenir cura del nostre estat emocional per poder oferir el millor de nosaltres mateixos. Hem d'exercitar-nos en l'atenció per copsar amb una mirada nítida el nostre entorn. Cal cercar la pau i la serenor per recuperar les forces necessàries per comprometre'ns en la construcció d'un món millor. ■

La sal de la terra

Tenir cura de l'ambient que oferim

JOSEP ORIOL PUJOL
I HUMETDirector general de la
Fundació Pere Tarrés

Hi ha llocs on només entrar es percep esperit d'acollida

Una organització és eficaç d'acord amb la seva missió quan aquesta, i la seva identitat, visió i valors es “respiren” en els espais, en l'activitat, en les relacions amb els seus membres. En el *management* ho anomenaríem “cultura organitzacional”. Hi ha llocs on només entrar i enraonar amb algú es percep esperit d'acollida, frescor, cura de l'altre i l'entorn, mentre que n'hi ha d'altres on es capta decadència, desànim, el que alguns anomenarien “mal rotllo”.

En la magnífica obra *L'escola de l'ànima: de la forma d'educar a la manera de viure*, Josep Maria Esquirol afirma: “El primer que s'ha de cultivar perquè hi hagi escola és el llindar”, “la vida busca els llindars per orientar-se”,

“el cultiu del llindar no és feina automàtica ni esporàdica”, “darrere la porta hi ha d'haver una motivació vital diferent, i una llum també diferent”. “Llindar” és la paraula amb la qual l'autor defineix aquest marc o cultura organitzacional.

Saber definir els espais, les activitats, amb claredat, d'acord amb la missió, amb prou identitat com perquè es marquin els llindars, és fonamental. L'actitud d'acollida i la vivència d'espiritualitat són tan importants com allò que s'hi faci o digui. L'ambient que s'afavoreix és més definidor de l'espai que el text que situem com a cartell a la llinda de la porta.

L'actitud amb la qual se'ns rebi i se'ns convidi a participar-hi marcarà

com ens hi impliquem. Hi ha espais i formes que conviden a la lectura i estudi, a escoltar música, a la pregària. L'església romànica convida al recolliment, la nau gòtica, a la solemnitat. Hi ha treballs socials que acompanyen a implicar-se mentre d'altres es venen i “allí es queden”. Hi ha eucaristies a les quals acudeixes de manera excepcional i t'agradaria repetir per la vivència de comunitat i l'esperit de celebració, mentre que d'altres no conviden de la mateixa manera.

Cultivem el llindar? Tenim consciència de quina cultura o ambient es percep en l'organització que ens ha estat encomanada? La comunitat cristiana de la qual formem part convida a una anticipació del regne de Déu? ■

Si estem disposats a abraçar
i a acollir els altres, estarem més a prop
de Crist

El dejuni que Déu vol

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Ens trobem en ple temps de Quaresma. Fa un temps vaig llegir una anècdota preciosa que ens pot ajudar a viure amb profunditat aquests dies que precedeixen la Pasqua.

Un jove monjo va preguntar a l'abat del seu monestir per què insistia tant que havien de viure la pobresa. Llavors, l'abat li va demanar que l'acompanyés a una gran sala plena de llibres. El monjo va quedar meravellat en veure-la, ja que sempre havia aspirat a tenir una gran biblioteca.

L'abat li va dir que podia agafar tots els llibres que volgués. El monjo en va agafar tants que gairebé no podia portar-los. Després, l'abat li

va demanar que li fes una abraçada. El monjo, evidentment, no va poder. En aquell moment, el jove va comprendre la lliçó: la riquesa no és acaparar coses que ens agraden. La veritable riquesa és tenir els braços oberts i tenir espai per als altres. Obrim el nostre cor i tinguem-hi sempre un espai per acollir Déu i els nostres germans. Aquesta actitud vers els altres ens farà molt rics, rics d'esperit i d'humanitat.

En aquest temps de Quaresma, demanem a Déu que ens ensenyi a jejunar de tot allò que ens allunya del nostre proïsme. El veritable dejuni ens ajuda a centrar-nos en allò important, a estimar els nostres germans, sobretot els més vulnerables. El profeta Isaïes ens ho diu bellament amb aquestes paraules: el dejuni que Déu vol és que partim el nostre pa amb el famolenc, que alliberem els oprimits, que estenguem la mà als nostres semblants. D'aquesta manera, ens guarirem les ferides, la nostra llum brillarà en la

fosc i el Senyor ens guiarà sempre (cf. Is 58,6-11).

Si estem disposats a abraçar i a acollir els altres, estarem més a prop de Crist. Ell vol tenir una relació personal amb cadascun de nosaltres. Som els seus amics. Quan creguem que ningú ens escolta, que ningú ens valora, pensem que Ell és capaç de reconèixer cada petit acte d'amor que fem, tal com va fer amb la viuda pobre de l'Evangeli (cf. Mc 12,41-44).

Sempre m'ha impressionat una imatge que es troba a l'interior de les catacumbes de Roma. Representa un home que resa amb les mans obertes. La imatge ens recorda que tots som captaires de l'amor de Déu. Si ens presentem davant de Déu amb les mans buides, Ell ens les agafarà amb tendresa i omplirà d'amor.

Benvolguts germans i germanes, demanem al Senyor que la pràctica del dejuni d'aquests dies desperti en nosaltres la fam de Déu. Ell és l'únic que pot saciar els nostres anhels més profunds. ■

Visitem el poble de Picanya, a l'Horta Sud de València, on els veïns treballen per recuperar l'anelhada normalitat

SIGNES PASQUALS A LA ZONA ZERO DE LA DANA

CARME MUNTÉ MARGALEF

Picanya

Fotos: Agustí Codinach

Cinc mesos després de la tragèdia de la dana, visitem Picanya, una de les poblacions de l'Horta Sud de València més afectades per la barrancada. El dia és rúfol i, encara que no plou, ho ha anat fent els dies previs. Aquí sí que podem dir allò de plou sobre mullat. La pluja afegeix fang i humitat a una zona que encara està enfangada i humida, i cada vegada que s'ennuvola provoca un ai al cor entre una població que treballa per recuperar l'anelhada normalitat.

“Tinc el brogit de l'aigua al cap, va ser terrible. Moltes vegades hem vist el barranc ple fins dalt, però aquella força era increïble, mai vista”, recorda una veïna i empresària del poble, Mar García. “Al polígon on tinc l'empresa el clavegueram torna a estar ple de fang.”

On també lluiten per treure fang i humitat és a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, que es troba a un centenar de metres del barranc del Poyo, i on el terme “normalitat” encara és una quimera. Quan hi arribem tot just els paletes han posat mà a l'obra per refer el terra de la capella de la Mare de Déu del Roser afonat per l'aigua.

“Aquesta setmana hem començat a reconstruir els danys de l'església: el paviment que es va afonar per la pressió de l'aigua, les parets que van rebentar, perquè no és sols que va pujar el nivell de

Els altars de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Picanya van quedar molt malmesos a causa de la dana.

l'aigua, sinó que va entrar amb tanta força que ho va arrossegar tot. Podeu veure com està...", indica Joaquín Civera Rocher, rector de la Mare de Déu de Montserrat de Picanya. "Era una església que estava preciosa i ara tenim tots els altars i els sants fets malbé, llevat del Cor de Jesús, la Mare de Déu de Montserrat, Sant Pere i Sant Pau, que com que estan per dalt del nivell de l'aigua, s'han pogut salvar."

Dins l'església veiem, nítida, la marca del nivell a què va arribar l'aigua: 3,80 m. A fora, a la façana d'una de les cases destrossades, a tocar del barranc, s'hi ha consignat encara una xifra més alta: 4,70 m. Una de les veïnes afectades és Pilar Olmo: "Amb el meu home vam poder pujar al pis de dalt de miracle, perquè ja ens aplegava l'aigua per la gola. A la part de dalt no li va passar res, però la de baix s'ha de renovar tota." Ara viuen amb la seva filla mentre esperen amb ànsia l'inici de les obres d'una casa que van reformar fa deu anys, que encara estan pagant i amb la qual tenen lligams familiars: "És

la casa dels meus besavis, dels avis, de la meva mare i on jo m'he criat. Vam decidir comprar la part que els tocava als meus germans i hi vinguérem a viure." "Estic mal, el cap no para de barrinar", reconeix la Pilar, "he vingut a pegar una miradeta... Encara bo que avui ha plogut amb coneixement".

Però és que aquell malaurat 29 d'octubre a Picanya, així com als altres pobles veïns, no hi plovía pas. El que els va arribar sense previ avís va ser un tsunami d'aigua, de fang, de branques, de canyes i de tot el que s'anava enduent, vehicles inclosos.

"Vaig eixir dels locals parroquials a les set menys quart perquè a les set és la missa", recorda el rector de Picanya, i "vaig sentir que vora el barranc hi havia gent parlant fort. Em vaig acostar a veure què passava i vaig veure que el barranc era a punt de desbordar-se". Ràpid i corrent va entrar a l'església, va reservar el Santíssim al sagrari i va enviar cap a casa la feligresia que en aquell moment estava fent l'Adoració. "Pensava que n'eixiria un pam o una cosa aixina,

per això vaig ficar els ordinadors i els llibres parroquials damunt la taula, però conforme vaig veure que pujava el nivell vaig anar a voltejar les campanes." "Antigament estava el toc d'*arrebato* que assenyalava que hi havia perill —prossegueix—, però les campanes fa molts anys que estan electrificades i aquest toc no està programat, per això vaig decidir voltejar seguit quinze minuts. Hi ha gent que m'ha dit que va salvar la vida pel toc de campanes."

Mar García, que també és la directora de Càritas parroquial de Picanya, va sentir les campanes: "Em va estranyar i vaig pensar que alguna cosa passava perquè era un toc molt insistent. L'avís de la Generalitat, en canvi, no va arribar fins a les vuit i onze minuts, quan tot havia passat. Quan el vaig rebre vaig arrencar a plorar com una boja, perquè em pensava que encara ens venia més aigua."

Com remarca Jesús Corbí, rector de l'Assumpció de Torrent i vicari episcopal, "aquest fet posa en relleu que als pobles el llenguatge de les campanes encara acompanya la

El rector de Picanya, Joaquín Civera, ens mostra les imatges pendents de restauració, que es troben en una habitació airejada. L'Ecce homo, sobre la taula al centre de la sala, és la imatge de més devoció al poble i la que va resultar menys malmesa perquè la porta de vidre del cambriol li va fer de protecció.

vida de la gent: les festes, els dols, la pregària quotidiana i, com en aquest cas, els perills i les alertes. Avui que pareix que internet i els mòbils ens donen una comunicació a l'instant, Picanya ha hagut de recórrer a les campanes perquè no hi havia altra manera de comunicar-se." I afegeix encara: "En este sentit, les campanes continuaren sent la veu de Déu, que estava també ahí anunciant i alertant d'un perill."

La vesprada del 29 d'octubre va ser la darrera vegada que les campanes de Picanya van sonar. L'aigua va espatllar el sistema i tot just ara estan pendants de rebre el pressupost per arreglar-lo. Quan de nou se senti el so de les campanes de Picanya serà per indicar que la reconstrucció de l'església i del poble ja és una realitat.

PÈRDUES PERSONALS I PATRIMONIALS

Jesús Corbí és el vicari episcopal de la Vicaria III de l'Àrea Metropolitana de la Ciutat de València, situada a l'Horta Sud. Juntament amb l'arquebisbe Enrique Benavent, fa acompanyament directe de les comunitats afectades: "Si bé les parròquies encara no viuen amb absoluta normalitat, la majoria han recuperat el culte i les activitats pastorals, excepte la de Picanya; l'atenció de Càritas s'ha recuperat a totes les parròquies, també a la de Picanya, que va començar la setmana del 10 de març. Allà ha estat molt complicat perquè s'havien quedat sense local ni res."

A Picanya les misses s'han traslladat al centre cultural del municipi pendants de poder marcar en el calendari una data per al retorn. "Vingué Patrimoni a llevar els frontals dels retaules perquè dins estaven plens de fang i ens van dir que no podíem fer missa perquè estan isquent fongs que són danyins per a les persones", explica el rector. "Com podeu veure, l'església està tot el dia oberta. Pareix que s'asseca però la tanques un parell de dies i hi ha una humitat tan gran que fa que els retaules comencin a xorrejar una altra vegada. Des de Patrimoni digueren que fins que no vinguin dies de molta calor, i seca, no podrem tornar. Ara hi hem posat uns ventiladors per accelerar-ne l'assecat."

Si bé en un primer moment l'arquebisbat de València va avaluar en

uns 8-9 milions d'euros les pèrdues materials, l'última xifra se situa en els 14 milions. "Quan l'aigua se'n va anar, aparentment, els retaules i les imatges estaven bé, però al cap del temps s'ha vist que estava molt més mal del que en un principi es pensava", comenta el vicari episcopal.

En el cas de Picanya, les pèrdues més importants són els altars de pa d'or, que s'estan clivellant; la imatgeria religiosa, que ha patit molts desperfectes; els llibres parroquials (encara que estan digitalitzats), i els ornaments litúrgics. "Capes pluvials del segle XVIII brodades d'or, casulles antiquíssimes que havien fet les mateixes dones de la parròquia, capes de la Puríssima Sang, tot això, de valor incalculable, s'ho va endur la riuada", es lamenta Joaquín Civera.

PILAR OLMO

"Amb el meu home vam poder pujar al pis de dalt de miracle, perquè ja ens aplegava l'aigua per la gola"

"Hem passat de ser una parròquia que tenia de tot a ser una parròquia necessitada. Ens estem vestint amb la roba que els rectors d'altres parròquies ens han regalat."

El material, poc o molt, es recuperarà, però la pèrdua més important ha estat en forma de vides humanes. El balanç de la dana ha estat de 227 morts. "He enterrat onze persones al poble", diu el rector de Picanya.

JESÚS CORBÍ

“Avui que pareix que internet i els mòbils ens donen una comunicació a l’instant, Picanya ha hagut de recórrer a les campanes”

MAR GARCÍA

“El més urgent és poder tornar a treballar amb normalitat, perquè de l’empresa vivim sis famílies, però les ajudes no acaben d’arribar”

“Les primeres setmanes, quan foren la majoria dels enterraments, la gent estava tan commocionada que no era gaire conscient del que passava. Els enterraments es van haver de limitar a un respons al cementiri perquè l’església era plena de fang. Era una sensació de desolació molt gran. Com s’acompanya aquestes situacions? Doncs amb molt de carinyo i respecte. De vegades un silenci diu molt més que les paraules.”

ACOMPANYAR LA INDIGNACIÓ

Sort n’ha tingut Mar García, que té una empresa d’elaboració de vins, del celler de Castella la Manxa, perquè el del polígon de Picanya va quedar greument malmès. “En el meu cas, la dana m’ha afectat la casa, l’empresa i els vehicles. Tenia un soterrani ple de vins de criança que va quedar completament malmès. Vaig demanar ajuda als militars però em van dir que no podien, que no n’havien rebut l’ordre. Van haver de comprar quatre bombes d’extracció de fang i vam trigar quinze dies a netejar-ho tot. Només estem treballant en un

20%. Serveixo els clients gràcies al vi que tenim a la Manxa, perquè la nau de Picanya ha quedat només com a magatzem. El més urgent és poder tornar a treballar amb normalitat, perquè de l’empresa vivim sis famílies, però les ajudes no acaben d’arribar.”

“Conforme el nivell de mal, el nivell d’indignació”, reconeix el rector de Picanya. “La gent està enfadada amb els governs, perquè no van rebre cap avís. Al migdia Utiel, Requena i Xiva ja havien sigut inundats, i fins a les set de la vesprada, que va arribar l’aigua ací, hi havia temps de sobra per avisar. Haguérem pogut salvar més vides”, afegeix Joaquín Civera, que també denuncia que “la llera del barranc estava plena de canyes, cosa que va fer de tap. Al marge de colors polítics, aquí fins que passà un mes no vingué l’exèrcit, ni els bombers ni ningú, només els voluntaris. Va ser molt emocionant veure la riuada de gent jove amb pales, botes, ampelles d’aigua, que van arribar, molts d’ells procedents de les parròquies de València ciutat. Cada vegada que ho recordo m’estremeixo per dins.

Cases afectades al carrer Almassereta de Picanya. Una inscripció recorda el nivell a què va arribar l’aigua, 4,75 m, i la reivindicació dels veïns perquè no s’enderroqui tota la zona.

Els voluntaris van ser qui salvaren el poble”.

També el vicari episcopal, Jesús Corbí, constata que “hi ha una indignació prou gran per la lentitud en la resposta, per la falta d’operativitat, pel desinterès en alguns llocs per part de la classe política. Les parròquies han estat, en molts casos, suplint en voluntariat allò que l’Estat hauria d’haver fet des d’un primer moment”.

En els primers quatre mesos, les Càritas parroquials van atendre 2.826 famílies afectades; van distribuir 3,9 milions d’euros en ajudes en espècie i econòmiques; van lliurar 6.290 productes per a l’equipament de l’habitatge (electrodomèstics, tèxtil de la llar, mobiliari). Tot plegat gràcies a la generositat d’empreses i particulars.

“S’ha fet un treball molt silenciós, però al mateix temps molt bonic, d’acompanyament”, explica Jesús Corbí. Així, en un primer moment, les parròquies es van convertir en centre de repartiment d’aliments i de productes bàsics, per passar després a oferir un servei d’acompanyament i d’escolta, una atenció més conti-

nuada. “Totes les parròquies s’han convertit d’alguna manera en un centre dinamitzador de les poblacions. Per exemple, la Cavalcada de Reis en molts llocs es va fer des de les parròquies, perquè els ajuntaments encara no estaven en condicions de fer-se’n càrrec.”

Mar García, com a directora de Càritas parroquial de Picanya, és testimoni directe de tantes necessitats que hi ha: “Al començament calia ajudar a netejar la casa i veure tot el que hi faltava. Hi ha gent que ha perdut el cotxe, la feina o que no pot anar a treballar. N’hi ha que estan en situació irregular i que no tenen cap recurs.” I parla també de la inseguretat: “Fa poc, en una casa, només hi quedaven les làmpades penjant, i fins i tot les làmpades se les van endur. Tenim un greu problema de seguretat.”

Jesús Corbí no s’està de remarcar que la tasca de Càritas és subsidiària i que qui té l’obligació d’assumir la responsabilitat són les administracions: “Esperem que les famílies puguin tindre l’ajuda per a refer els negocis. Els negocis xicotets, les empreses familiars, és molt difícil que puguin refer la seva economia sense ajudes.”

SIGNES PASQUALS

“Jo espere que quan comenci a fer calor puguem tornar”, exclama esperançat el rector de la Mare de Déu de Montserrat. “És l’església on la gent s’ha batejat, ha fet la primera comunió, s’ha casat i ha després els éssers volguts. El dimarts vaig anar a fer un enterrament a la meua parròquia anterior i quan vaig eixir al presbiteri i vaig veure l’església em vaig emocionar. Els fidels d’aquí tenen moltíssima devoció al Santíssim Sagrament i al centre cultural no podem tenir-lo exposat, ni tan sols tenim el presbiteri endreçat, perquè ens toca plegar-lo i desplegar-lo contínuament. Que estigui tot com estava, no sé si ho tornarem a veure, però l’important és poder-hi tornar.”

I afegeix encara: “En la mesura que la gent té una fe més profunda, té una esperança més gran també. La majoria se senten en les mans de Déu. I si ara estem celebrant missa fora de l’església, donem gràcies que almenys tenim un lloc on fer-ho.”

Aquesta experiència, expressa el vicari episcopal, “ens fa adonar una vegada més que no som omnipotents, que som limitats i que hi ha moltes coses que no controlem malgrat tantes capacitats tècniques i científiques”. “També ens confronta amb la nostra vulnerabilitat —afegeix—, en el sentit que qualsevol cosa ens pot desajustar. De la nit al matí ens podem veure sense salut, sense feina, sense casa.” I com a tercer aprenentatge, Jesús Corbí destaca allò que li va dir un matrimoni que ho havia perdut tot, menys el que realment és important, els fills i els nets: “El més important és l’estima que ens tenim i això les aigües no ens ho poden llevar.”

I acaba amb una reflexió que bé serveix de colofó per a aquest reportatge marcat pel signe pasqual: “El fang que ha envoltat moltes poblacions i moltes vides és signe de la vida quotidiana, en el sentit que també la nostra vida és plena de pols i de brutícia a causa del pecat i de les injustícies personals i estructurals. Però enmig de tot això és possible l’esperança, perquè en aquest temps s’ha vist també com del cor humà poden eixir els sentiments més nobles, més solidaris, més fraterns, que són signe de la presència de Crist ressuscitat. Penso que aquest és un missatge molt pasqual: del fang poden renéixer signes de vida i signes d’esperança.” ■

JOAQUÍN CIVERA
“En la mesura que la gent té una fe més profunda, té una esperança més gran també. La majoria se senten en les mans de Déu”

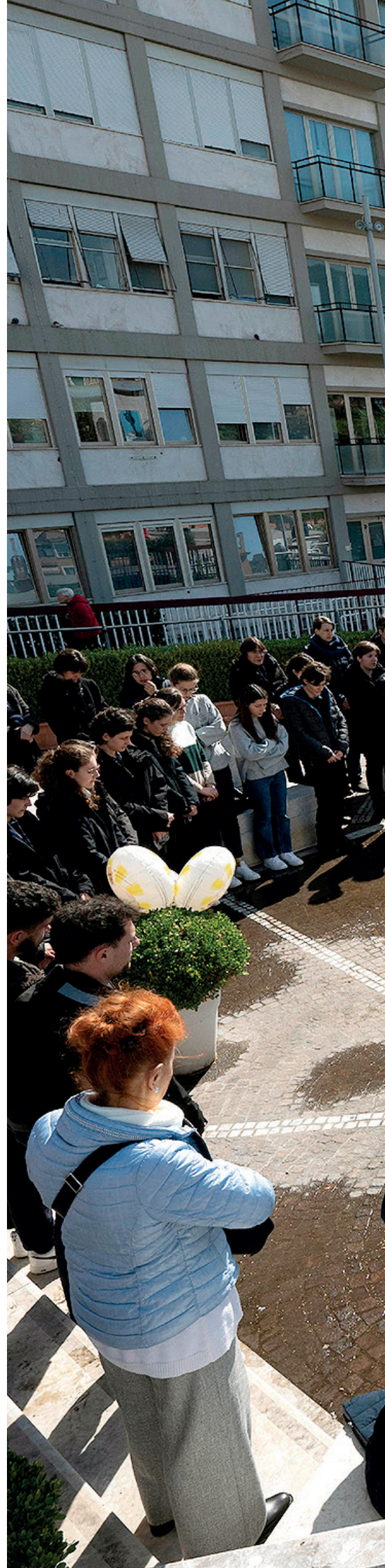

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem del **camí sinodal** i la **salut del Papa**, reflexionem sobre l'**esperança** des del **món educatiu** i coneixem un **pòdcast** dedicat a la **Teologia del cos**

© Vatican Media

*Fidels pregant per la recuperació de
Francesc a l'exterior del Policlínic
Gemelli davant l'estàtua de Joan Pau II.*

El Papa continua treballant des de l'hospital Gemelli

En camí sinodal fins al 2028

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Malgrat que el Sant Pare no és al Vaticà, el Pontífex continua treballant des de la desena planta del Policlínic Agostino Gemelli. Ha enviat diferents missatges, ha fet nomenaments i ha ratificat projectes en marxa, com el d'una Assemblea eclesial el 2028 per avaluar la implementació del document final resultant de les dues assemblees del Sínode de la Sinodalitat.

Així ho ha comunicat la Secretaria del Sínode. Amb data d'11 de març, el Papa, des de l'hospital, ha aprovat el que el cardenal Mario Grech defineix com a "posada en marxa d'un itinerari d'acompanyament i avaluació de la fase de realització" de les indicacions del document final. Cal recordar que aquest text va ser aprovat íntegrament pel papa Francesc. La constitució apostòlica *Episcopalis communio* sobre el Sínode dels Bisbes, en l'article 18, preveu aquesta possibilitat que el Papa ratifiqui i signi el document final

Francesc desitja que les dues assemblees sinodals del 2023 i 2024 no es quedin en dos esdeveniments puntuals, sinó que es continuï caminant en aquest procés sinodal

emanat de l'Assemblea Sinodal. "Si és aprovat expressament pel Romà Pontífex, el document final participa del Magisteri ordinari del Successor de Pere", assenyalava aquest text signat per Francesc el 15 de setembre del 2018. Aquesta mateixa constitució apostòlica també preveu aquesta nova fase anunciada per la Secretaria del Sínode. L'organisme està cridat a convocar tots els bisbes del món perquè, al seu torn, convoquin assemblees diocesanes, nacionals i continentals per posar en pràctica el que indica aquest document final.

D'aquesta forma, Francesc desitja que les dues assemblees sinodals del 2023 i 2024 no es quedin en dos esdeveniments puntuals, sinó que es continuï caminant en aquest procés sinodal. El resultat d'aquestes noves assemblees diocesanes, nacionals i continentals es posarà en comú en una Assemblea eclesial que se celebrarà a Roma l'octubre del 2028. "De moment, per tant, no es procedeix a la convocatòria d'un nou Sínode, i s'opta en el seu lloc per un procés de consolidació del camí ja recorregut", indica el cardenal Mario Grech, secretari general de la Secretaria General del Sínode, en la missiva amb la qual anuncia aquesta novetat en el camí sinodal.

Per dur a terme aquesta nova fase, la Secretaria del Sínode suggereix als bisbes tornar a fer servir els equips sinodals formats a la fase de consulta diocesana. Aquests equips estaven formats per sacerdots, diaques, consagrats, laics i laiques que van treballar juntament amb els seus prelats a partir de l'any 2021.

"Aquest procés també oferirà a les diòcesis que fins ara han invertit menys en el camí sinodal, l'oportunitat de re-

cuperar les passes encara no fetes i de formar, al seu torn, equips sinodals", assenyalava el cardenal Grech.

Pel que fa al calendari d'aquesta fase, la Secretaria del Sínode proporcionarà al maig un document de suport per a aquest procés amb les indicacions pertinents per posar-lo en pràctica. Preveu que entre juny d'aquest any i desembre del 2026 es treballi a les Esglésies locals. En el primer semestre del 2027 es farà a nivell diocesà. A la segona part de l'any tindran lloc les assemblees d'avaluació a les Conferències Episcopals. A partir del 2028 se celebraran les assemblees continentals d'avaluació fins al juny del 2028. Aquell mes es publicarà l'*Instrumentum laboris* per als treballs de l'Assemblea eclesi-

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Esperança avui

Ja fa un temps llarg, i que no sembla tenir fi, en el qual els nostres serveis informatius donen notícies que haurien de ferir-nos profundament; segurament ho fan i el nostre cor pateix, tot i que no sapiguem encara com canviar el rumb que les nostres societats sembla que prenen.

Encara no passa, en tan gran mesura, el que passa als Estats Units: les paraules feridores que des de la presidència es diuen contra persones que busquen poder viure dignament la seva vida i, pel motiu que sigui, han tingut el valor i el dolor d'abandonar casa seva, les seves arrels, les seves històries...

No són fets ni pensaments aïllats: cada dia s'apropen més a nosaltres aquestes idees que fan mal de les quals ningú no és beneficiat. Ressonen en mi les paraules de Jesús davant la dona acusada a Joan 8,7: "Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra", i m'interpel·len de manera especial. Estic lliure de qualsevol gest, actitud o pensament?

En aquest any jubilar de l'esperança, el Papa ens diu en la seva convocatòria: "No poden faltar signes d'esperança cap als migrants, que abandonen la seva terra per buscar una vida millor per a ells i les seves famílies.

Que les seves esperances no es vegin frustrades per prejudicis i tancaments; que l'acollida, que obre els braços a cadascú en raó de la seva dignitat, vagi acompanyada per la responsabilitat, perquè a ningú se li negui el dret a construir un futur millor." Potser sí! Podem canviar el rumb al qual ens veiem abocats com a societat i hem de fer-ho: ser testimonis d'esperança per a tantes persones que pateixen el menyspreu i l'ofensa, el maltractament... per tant de perjudici que ens hem construït.

ESTHER BORREGO
Trebballadora social

© Vatican Media

Primera imatge difosa pel Vaticà des de l'ingrés hospitalari de Francesc.

al d'octubre del 2028 que se celebrarà al Vaticà.

UNA FOTO PER POSAR FI A LES MENTIDES

Amb una fotografia la Santa Seu ha pogut fer callar els rumors i mentides desagradables que s'han propagat durant els dies d'hospitalització del Papa. Mentides que no només s'han difós a xarxes socials. El Vaticà fins i tot va haver de desmentir un comentarista de la RAI, la televisió pública italiana, el qual, sense cap pudor, va afirmar que Francesc havia rebut la visita al Gemelli dels cardenals Parolin i Guirlanda per preparar la seva dimissió. Aquest extrem, a més, ha estat desmentit pel mateix

secretari d'Estat vaticà, que va afirmar amb rotunditat que ni en els dies més crítics pels quals ha passat el Papa s'ha barallat la renúncia. La Santa Seu ha començat a espaiar la distribució dels comunicats mèdics amb els detalls clínics sobre la salut del Papa. Amb tot, el Vaticà sí que informa diàriament d'altres particulars de les jornades del Pontífex, que transcorren entre fisioteràpia respiratòria i motora, descans, pregària i treball lleuger. A més, tot i que es continua considerant complex el quadre de salut del Papa, els metges han començat a reduir-li el suport d'oxigen. Així es pot observar a la imatge en la qual es veu el Sant Pare sense les cànules nasals que, des de fa dies, el proveeixen d'oxigen. ■

Raons per a l'esperança en el món de l'escola

Agustí Codinach

MERITXELL RUIZ

Secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Una escola cristiana és una raó d'esperança. De fet, l'educació en si mateixa és un acte d'esperança en majúscules: l'esperança d'acompanyar un infant durant el seu creixement perquè esdevingui persona adulta amb una vida plena de sentit i que doni "molt de fruit" (Jn 15,5). L'escola catòlica no cerca només la madu-

resa de la persona humana sinó alhora "iniciar gradualment en el coneixement del misteri de la salvació... perquè arribin a donar testimoni de l'esperança" com s'indica a la declaració *Gravissimum educationis*.

El context actual és complex i l'educació està molt pressionada per les dinàmiques individualistes, consumistes i hedonistes de la societat, per la "cultura del rebuig" que critica el papa Francesc. El ritme frenètic del dia a dia, el tsunami de la informació i desinformació o la cultura de l'scrolling

infinít deixen poc espai per al silenci, la reflexió pausada i el sorgiment de preguntes existencials. El filòsof Joan Carles Mèlich ens alerta que "vivim en l'imperi de la premsa" i que "les relacions humanes (família, amiatat, educació, lectura) han entrat, per això mateix, en una crisi profunda i el món s'ha empobrit."

Les nostres escoles, en canvi, han de ser llocs de l'"a poc a poc". L'educació es cou a foc lent. Aquest ritme lent és el que propicia que a l'escola es duguin a terme aprenentatges a través

de la cultura i els coneixements, vincles amb els altres, el reconeixement i diàleg amb els companys i dona espai perquè sorgeixin en els alumnes els interrogants més profunds. Interrogants sobre el sentit de la pròpia existència, el futur, el món. Les nostres escoles no poden ser alienes a aquesta recerca; hem d'apropar els alumnes al misteri, al transcendent.

L'escola cristiana ha de vetllar per no generar en els nostres infants i joves només inquietud o preocupació pel fu-

l'optimisme. Byung-Chul Han, filòsof sud-coreà, defineix l'optimisme com la creença que el futur serà millor i que les coses es resoldran favorablement. En canvi, l'esperança és la "força activa que ens impulsa a actuar i a buscar sentit i orientació en les nostres vides, fins i tot en moments de dificultat". L'optimisme pot defraudar i generar frustració en els nostres alumnes quan veuen que les coses no milloren. L'esperança no. Ben al contrari, ens fa posar en camí. Fa uns anys el sociòleg Javier Elzo

bilitat fer-lo créixer, acompanyar-lo i ajudar-lo a orientar-se cap al bé. I fer-ho especialment per aquells alumnes que ens generen més maldecaps. El repte d'un educador és aconseguir que tot alumne, ens ho posi fàcil o difícil, descobreixi la seva vocació i la cultivi. L'esperança del mestre en el fet que la descoberta de la cultura, l'experiència en les arts i l'aprofundiment en el coneixement obrirà als seus alumnes la porta a la veritat, al bé i a la bellesa. Treball per tal que l'escola esdevingui lloc de convivència, de reconeixement de l'altre, d'aprenentatge de les diferents cultures i de cohesió social.

Les famílies també han de trobar en l'escola aquesta llum d'esperança. No és fàcil educar els fills en l'actualitat i encara més en un país on la conciliació familiar i laboral és impossible, on moltes famílies treballadores viuen en situació de mancances importants o amb dificultats per trobar habitatge assequible. L'escola ha de ser llar: espai obert per a les famílies, suport i acompanyament, orientació i escolta.

Finalment, les nostres escoles són i han de continuar sent acollida i llar per a aquelles famílies que més pateixen, per les que acaben d'arribar, per a l'alumnat amb dificultat. La raó de la seva creació va ser justament aquesta i en tots aquests anys i segles d'història, fundadors, fundadores i els equips docents han anat sembrant llavors d'esperança en molts infants i joves, llavors que han crescut i han construït vides robustes. Que el Jubileu d'aquest any ens faci tenir ben present la responsabilitat que tenim com a escoles cristianes. ■

tur. Denunciar les injustícies del món (pobresa, guerres, canvi climàtic, desigualtats...) sense donar esperança és sovint provocar una ansietat angoixant en els nostres alumnes, ja que hi veuen un repte gegantí al qual no saben donar resposta. La resposta de l'escola catòlica ha de ser una resposta esperançada. Una mirada implicada al món que pateix, desvetllar en els alumnes un compromís samarità.

Les escoles cristianes també hem d'estar amatents a donar testimoni real d'esperança i a no confondre-la amb

advertia que els joves se senten molt identificats amb els valors finalistes com la pau, la solidaritat, però bastant menys amb els valors instrumentals, que són els que serveixen de mitjà per assolir els primers. De ben segur, si a les nostres escoles movem els joves cap aquesta esperança ells seran els primers de posar-se en camí.

Les escoles cristianes són i han de ser font d'esperança. En primer lloc, per a cada infant i jove. Creure i confiar que darrere cada alumne hi ha un enorme potencial, que és la nostra responsa-

El repte d'un
educador és
aconseguir que tot
alumne, ens ho
posi fàcil o difícil,
descobreixi la seva
vocació i la cultivi

Álex Visús, Mónica García i Mariano Bartoli formen l'equip del pòdcast
"Dale a tu cuerpo Teología Macarena"

"El cos és fonamental per a la nostra única vocació: la vocació a l'amor"

Álex, Mónica i Mariano gaudeixen amb la gravació de cada capítol.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

La Teologia del Cos està formada per 129 catequesis de Joan Pau II sobre el significat del cos, l'amor humà i la vocació al do sincer d'un mateix. Per donar a conèixer aquestes catequesis, un equip d'amics format per Álex Visús (consultor educatiu), Mónica

García (estudiosa de la Teologia del Cos) i Mariano Bartoli (professor de Filosofia), amb la col·laboració d'un matrimoni, van posar fil a l'agulla. Així va sorgir el pòdcast *Dale a tu cuerpo Teología Macarena*, que ja va per la segona temporada (<https://webfamilia.org>).

Quins són els eixos de la Teologia del Cos?

Eix 1: Qui soc jo? D'on vinc i qui estic cridat a ser? El que em defineix és la meva vocació a l'amor; eix 2: Com puc ser feliç i viure la meva vocació a l'amor? L'amor humà. I per viure la meva vocació a l'amor només ho puc fer des del cos perquè jo soc el meu cos. I el meu cos em permet estimar, dins d'un marc adequat.

Dale a tu cuerpo Teología Macarena, com sorgeix aquest projecte?

Sorgeix d'una frustració: voler explicar en una conferència la bellesa de l'amor, tal com Déu el va pensar, i que els assistents només volguessin "receptes", solucions "immediates" sense comprendre. Això va fer plantejar-se a la Mònica que calia anar més enllà i començar explicant totes les catequesis. Joan Pau II no ve a dir-nos "què he de fer" (receptes), sinó qui soc jo i qui estic cridat a ser. Si sé qui soc i qui estic cridat a ser, quina és la meva aspiració més profunda, llavors sabré com actuar. No perquè algú t'ho digui des de fora, sinó perquè ho desitjo des del més profund de mi.

Per què aquest nom?

Aquest nom ve de com volem que sigui el pòdcast: fresc, actual i amè. Conté tots els ingredients de la Teologia del Cos: l'hermenèutica del do a l'inici del títol: "Dale"; el cos, que fa visible l'Invisible: "...a tu cuerpo..."; l'alegria d'una vida plena estimant i sent estimat. Sabent que cal oferir alegria a la Macarena descobrim que la teologia inclou aquesta alegria. "Tots som Macarena", perquè tots volem ser feliços i tots necessitem aprendre a estimar.

Quins temes presenteu?

Seguim una per una les catequesis i les aterrem a la vida quotidiana: Què és l'amor?, Quin sentit té la vida? Què hi pinta Déu?, Per què tenim un cos, per a què?, Es pot ser feliç? Com?, Casar-se i formar una família?, Què ens passa amb la sexualitat?... i moltes més coses que ens surten sobre la marxa... Conversem sobre cada catequesi de Joan Pau II i reflexionem plegats sobre com construir vides "bellament imperfectes".

Aquestes catequesis poden ajudar a trencar prejudicis sobre la reflexió sobre el cos que fa l'Església? ("L'Església demonitza el cos, la sexualitat...", etc.).

I tant. Trencarà prejudicis en els que pensen que el cos s'ha de viure

des de la repressió i la por i veuran que des del segle III Tertul·lià va dir que "la carn és l'eix de la salvació". El cristianisme és la religió de la carn, com diu el Catecisme (CEC 1015). El moment més important del catòlic és el moment de la comunió quan el sacerdot repeteix "aquest és el meu cos entregat per vosaltres". El cos és fonamental per a la nostra única vocació, la vocació a l'amor. També trenca prejudicis en afirmar que la unió sexual de l'home i la dona és "escandalosament" imatge del Déu Trinitari, que és comunió d'amor. Joan Pau II afirma que l'home és més imatge de Déu en la comunió que en la soledat.

A qui s'adreça el pòdcast?

A tota aquella persona que vulgui entendre a què està sent cridada en la seva vida o que es plantegi el sentit de la seva vida. O que simplement vulgui passar una estona agradable escoltant i aprenent de les catequesis del Papa contextualitzades 20 anys després de la mort de sant Joan Pau II. Creiem que escoltar la bellesa de la Paraula de Déu actualitzada per Joan Pau II és molt important per contrarestar el cansament i el pes de la cultura actual.

De quina manera es pot viure aquesta teologia en el dia a dia?

Clarament des de l'hermenèutica del do. Aquesta és una idea clau en la Teologia del Cos. L'hermenèutica del do és aquella clau d'interpretació d'entendre tota la realitat com un do. I sobretot les persones, però no només: entenent l'altre com un do, com un regal que se'm dona de forma gratuïta. I aquest do implica que jo mateix soc un do i estic cridat a donar-me gratuïtament. Per això he d'anar més enllà de mi mateix. Transcendir. I ser qui estic cridat a ser. Això només ho podem fer amb la gràcia de Déu. Obrint-nos a l'altre do: el do de la redempció que Jesús ens ha aconseguit amb l'entrega de la seva vida sencera, és a dir, del "seu cos entregat per nosaltres". Però des d'accions tan concretes com les quotidianes a la família, a la feina, al grup d'amics, a la cua del forn, tenint cura dels més vulnerables, des de la malaltia... En qualsevol moment podem ser do per a l'altre i tractar l'altre com a do.

Quins reptes teniu al davant?

L'important és que les catequesis es facin carn en les nostres vides (mai millor dit) i a partir d'aquí, tot fluirà per saber transmetre amb passió, clare-

dat, fidelitat i alegria el missatge tan bonic i actual de la Teologia del Cos.

Quins fruits us agradaria que donés tota aquesta feina?

Transformar els cors, el mateix que va venir a fer Jesús. El nostre desig és ser cooperadors de la Veritat. Jesús s'adreça al cor de l'home, a l'home interior, perquè reconegui qui és des del principi i quin és el seu destí al·lucinant: compartir una vida d'amor ple per sempre amb Déu. Per això ens cal purificar el cor, recuperar en certa manera la puresa i la innocència perduda. Que les persones que ens escoltin es vagin transformant en minories creatives que visquin l'amor humà en plenitud i mostrin que és possible viure en plenitud l'amor. ■

"Escoltar la bellesa de la Paraula de Déu actualitzada per Joan Pau II és molt important per contrarestar el cansament i el pes de la cultura actual"

IVAN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

Pepe Navarro

Els pisos compartits permeten a la gent gran tenir un habitatge segur.

VELLESA DIGNA

Càritas Barcelona gestiona dues plantes —cedides pels Camils— del convent del carrer Sant Pere Més Baix, a Barcelona. En aquests pisos, Càritas acull persones grans amb pocs recursos, oferint-los una llar perquè puguin viure en bones condicions. Es tracta de persones autònomes i que saben autogestionar-se, i comparteixen espais i serveis comuns. A més, un equip de voluntaris organitza activitats per dinamitzar el dia a dia, motivar, ajudar i donar suport a totes aquestes persones en el seu procés de millora personal, per tenir una vida digna i afrontar l'etapa de la vellesa amb estabilitat i tranquil·litat.

Càritas Diocesana de Barcelona

GIRONA

Una vintena de catecúmens joves i adults rebran els sacraments de la iniciació cristiana

La catedral de Girona va acollir, el diumenge 9 de març, la jornada de l'elecció del catecumenat. Són una vintena de joves i adults que s'han anat preparant per a rebre els sacraments de la iniciació cristiana. Procedeixen d'Amer, Anglès, Calella, Cassà de la Selva, Figueres, Girona, Pineda de Mar, Riudarenes, Riudellots de la Selva, Olot i Santa Cristina d'Aro.

SOLSONA

Exercicis espirituals per a preveres al santuari del Miracle

Del 10 al 14 de març, un grup de capellans diocesans de diferents zones del bisbat, juntament amb el bisbe Francesc Conesa i el seminarista Rui Jorge Marques, van realitzar una tanda d'exercicis espirituals al santuari del Miracle, dirigits pel pare Enric Puig. Uns dies de silenci i reflexió per assolir un coneixement intern més gran de Crist i continuar treballant al seu servei. Una aturada en el dia a dia de la vida del prevere.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El nou Servei de Pastoral Vocacional agafa forma

El santuari del Sant Crist de Piera ha acollit una trobada amb alguns dels participants al Congrés de Vocacions que es va fer entre el 7 i el 9 de febrer a Madrid. D'aquesta manera, continua el discerniment dels inputs rebuts durant aquella trobada a Madrid que serveix per anar configurant el nou Servei de Pastoral Vocacional de la diòcesi santfeliuena.

VIC

Ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral

El dia 9 de març va tenir lloc a Vic el ritu d'elecció dels catecúmens. La trobada va consistir en dues parts. Primerament, el senyor bisbe va donar la benvinguda als catecúmens i als seus rectors, padrins i familiars al palau episcopal. En segon lloc, es va celebrar el ritu d'elecció a la cripta de la catedral, on els catecúmens van ser enrobustits espiritualment per caminar l'etapa final abans de rebre els sacraments.

URGELL

Exercicis espirituals dels preveres de Tortosa amb Mons. Vives

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va predicar una tanda d'exercicis espirituals als preveres de Tortosa, del 9 al 14 de març, al monestir carmelita del Desert de les Palmes, on actualment hi ha una comunitat de sis frares. Hi van assistir el bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, i quinze preveres de tota la geografia del bisbat germà de Tortosa.

TORTOSA

Festa Diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

El 16 de febrer passat, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi tortosina va celebrar la seva festa. Es va aplegar a la catedral per celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe, Mons. Sergi Gordo, i concelebrada per Mn. Jordi Centelles, consiliari de l'Hospitalitat, i Mn. Pascual Centelles. També va oficiar el diaca permanent Mn. Josep M. Folch. La part musical fou a càrrec de Jordi Roig.

TERRASSA

El bisbe Salvador amb els joves de Sant Fèlix

El divendres 14 març, el bisbe Salvador es va trobar a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell amb grups de joves que hi formen part. L'ocasió la va propiciar una xerrada que li van demanar sobre l'Esperit Sant, la relació entre les persones divines i la seva revelació als homes. Després de la seva intervenció va tenir un interessant diàleg que posà de manifest una vegada més la proximitat del bisbe als joves i l'estima que ells li tenen.

LLEIDA

Trobada de Centres d'Esplai Cristians Catalans

Més de 400 infants i adolescents i un centenar de monitors i monitores voluntaris d'esplais de Lleida es van reunir dissabte 15 de març al parc dels Camps Elisis en la Trobada de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) del territori Lleida. L'objectiu de la trobada era fomentar l'intercanvi d'experiències i reforçar els vincles entre els diferents centres d'esplai de la zona, que aglutina la Fundació Verge Blanca.

TARRAGONA

Jornada jubilar de l'arxiprestat de la Conca-Urgell-Garrigues

Més d'un centenar de persones de les parròquies de l'arxiprestat de la Conca-Urgell-Garrigues van participar, el 15 de març, en una jornada jubilar que va tenir lloc al santuari de la Mare de Déu de la Serra, el temple jubilar d'aquest arxiprestat. En arribar al santuari va tenir lloc la celebració comunitària del perdó i, posteriorment, es va celebrar una missa solemne que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas.

CATALONIA SACRA

El patrimoni cultural de l'Església a Catalunya és bell, nombrós, divers, útil, emocionant. La vivència continuada de la dimensió religiosa dels nostres avantpassats ha generat una quantitat importantíssima de patrimoni: des de les valls del Pirineu fins arran de mar, de les grans catedrals a les petites ermites, dels imponents campanars a la creu de plata de sobre l'altar. Patrimoni antic i patrimoni contemporani. Més enllà del seu objectiu bàsic de ser el lloc i les eines del nostre culte cristià, el patrimoni és font de cultura, ple de valors culturals, històrics, artístics. Reflecteix les maneres d'entendre el món dels nostres avantpassats; és lloc de memòria col·lectiva; és porta de la transcendència, lloc de silenci i contemplació. És també símbol i és element de referència de pertinença a una comunitat.

Els 10 bisbats amb seu a Catalunya han creat el projecte Catalonia Sacra per facilitar-ne la visita i ajudar a la seva difusió.

LA XARXA CATALONIA SACRA

D'entre els milers d'esglésies que s'alcen en tot el nostre país, n'hi ha unes dotzenes que sobresurten i ens admiren pel seu immens valor cultural. Són esglésies monumentals, històriques, autèntiques fites de l'art català de totes les èpoques.

Moltes d'elles es reuneixen en la Xarxa Catalonia Sacra, on es coordinen per millorar la seva acció cultural i turística i fer acció i promoció conjunta. Totes elles tenen les portes obertes per a acollir a qui les vulgui conèixer.

Consulteu-les a www.cataloniasacra.cat/xarxa

EIX DE
L'AGENDA
2025

MONESTIRS

La decisió de separar-se de la civilització per anar, sol, a dedicar-se a treballar l'ànima mitjançant la pregària i l'austeritat és antiga com la humanitat. En la tradició cristiana, aquesta voluntat es vehicula a través del monaquisme.

A Europa, des del darrer terç del primer mil·lenni centenars de monestirs, masculins i femenins, s'erigiran per valls i muntanyes, i es convertiran en centres d'espiritualitat, fogars de cultura i vertebradors del territori. Viuen també en comunitat, des d'abans de l'any 1000, els canonges que serveixen a les catedrals o altres esglésies importants.

Monjos i canonges aixecaran conjunts arquitectònics preparats per a viure en comunitat. Molts d'aquests monestirs, construïts sobretot en estil romànic o gòtic, han arribat als nostres dies, i son obres mestres del patrimoni cultural. Les grans i sòbries esglésies, els claustres enjoiats amb capitells o les grans sales capitulars encara avui ens emocionen i ens interpel·len, si les volem escoltar.

L'ESTIU ÉS DIVÍ

L'estiu és per gaudir del patrimoni!
suggeriments, informacions, itineraris...
Estigueu alerta a les xarxes socials.

28 de juny a 11 de setembre

JORNADES EUROPEES DEL PATRIMONI 2025

Un cap de setmana ple d'activitats a tot Catalunya amb agenda pròpia.

10, 11 i 12 d'octubre

ARXIS DE L'ESGLÉSIA

Els arxius de l'Església obren les seves portes en motiu el Congrés Internacional d'Arxius a Barcelona.

octubre

PRIMER SEMESTRE

Arquebisbat de Tarragona
Dissabte_1_març_2025

Santuari de Santa Maria de Bell-lloc
Lloc: Santa Coloma de Queralt
Hora: 12 h
Guia: **Isaura Solé**

Arquebisbat de Barcelona
Dilluns_3_març_2025

Festes de Sant Medir
Barcelona

Bisbat de Tortosa - DERTOSA SACRA
Dissabte_15_març_2025

Església de la Mare de Déu de l'Assumpció de Flix
Lloc: Flix
Hora: 11.30 h
Guia: **Irineu Visa**

Bisbat de Vic
Dissabte_22_març_2025

Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda
Lloc: Balenyà
Hora: 11.30 h
Guia: **Carles Puigferrat**

Bisbat de Girona
Dissabte_29_març_2025

Monestir de Sant Llorenç de Sous
Lloc: Albanyà
Hora: 11.30 h
Guia: **Joaquim Tremoleda**

Bisbat d'Urgell - URGELIA SACRA
Dissabte_5_abril_2025

Monestir de Sant Pere del Burgal
Lloc: Guingueta d'Àneu
Hora: 10.30 h
Guia: **Cristina Simó**

Bisbat de Solsona
Dissabte_12_abril_2025

Catedral de Santa Maria de Solsona
Lloc: Solsona
Hora: 12 h
Guia: **Carles Freixes**

Arquebisbat de Barcelona
Dimarts_15_abril

"Pregó de Setmana Santa"
Toni Gomila diu Blai Bonet
Lloc: Cripta de la Sagrada Família de Barcelona
Hora: 20.45 h

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Dimecres_16_abril

"Pregó de Setmana Santa"
Toni Gomila diu Blai Bonet
Lloc: Església de Sant Antoni de Vilanova
Hora: 20 h

Bisbat de Lleida
Divendres_18_abril

Processó del Desclavament de la Granadella
Granadella

Bisbat d'Urgell - URGELIA SACRA
Divendres_18_abril

Processó del Sant Enterrament del Divendres Sant
La Seu d'Urgell

Bisbat de Terrassa
Diumenge_20_abril

Caramelles de Rubí
Rubí

Arquebisbat de Barcelona
Divendres_2_maig_2025

Monestir de Santa Maria de Valldonzella
Lloc: Barcelona
Hora: 11 h
Guia: **Núria Illas, Priora**

Bisbat de Solsona
Dissabte_3_abril_2025

Festa Major de la Santa Creu d'Anglesola
Anglesola

Bisbat de Terrassa
Dissabte_10_maig_2025

Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós
Lloc: El Figaró
Hora: 11.30 h

Bisbat de Vic
Diumenge_11_maig

Festa Major de Sant Eudald de Ripoll
Ripoll

Dijous_29_maig_2025

Formació en línia
"Qui és qui: del diaca al cardenal"
Hora: 11 h
Ponent: **Marc Sureda**

Bisbat de Vic
Dissabte_24_maig_2025

Maredeus gòtics de Prats de Rei
Lloc: Prats de Rei
Hora: 11.30 h
Guia: **Marta Crispí**

Arquebisbat de Tarragona
Dissabte_31_maig_2025

Museu Deu del Vendrell
Lloc: El Vendrell
Hora: 11.30 h
Guia: **Núria Payán**

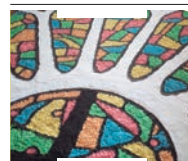
Bisbat d'Urgell - URGELIA SACRA
Dissabte_7_juny_2025

Monestir de Sant Serni de Tavernoles
Lloc: Anserall
Hora: 12.30 h
Guia: **Pilar Alaez**

Bisbat de Solsona
Dissabte_14_juny_2025

Més enllà del retaule: pintures, exvots i arts de l'objecte al santuari del Miracle
Lloc: Riner
Hora: 11.30 h
Guia: **Francesc Miralpeix**

Bisbat de Girona
Dijous_19_juny

"Estores de Corpus" de Blanes
Blanes

Divendres_27_juny

Nit de les esglésies

Inici de "L'estiu és diví"

Reserves:
cataloniasacra.cat/agenda

Contacte:
info@cataloniasacra.cat
☎ 722 280 933 - número nou -

SEGON SEMESTRE

Bisbat de Tortosa - DERTOSA SACRA
Dimecres_16_juliol_2025
Festa de la Mare de Déu del Carme de la Ràpita
La Ràpita

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Dimecres_16_juliol_2025
5ena edició de Tocs de Campana
Esplugues de Llobregat

Bisbat d'Urgell - URGELIA SACRA
Dissabte_6_setembre_2025
Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes
Os de Balaguer

Arquebisbat de Tarragona
Dissabte_13_setembre_2025
Palau Arquebisbal de Tarragona
Tarragona

Bisbat de Girona
Dissabte_20_setembre_2025
El vitrall de Rafel Masó a l'església de Sant Julià i Santa Basiliissa de Verges
Verges

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Dissabte_27_setembre_2025
Monestir de Sant Sebastià dels Gorgs
Avinyonet del Penedès

Bisbat de Girona
Dissabte_4_octubre_2025
Retaule de la Mare de Déu de l'Escala del Monestir de Sant Esteve de Banyoles
Banyoles

10-11 i 12_octubre
Jornades Europees de Patrimoni

Divendres_24_octubre_2025
Jornada de Formació
"Els arxius de l'Església"
Solsona

Arquebisbat de Tarragona
Diumenge_26_octubre_2025
Fira de Santa Úrsula de Valls
Valls

Divendres_31_octubre
Arxius oberts

Arquebisbat de Barcelona
Dissabte_7_novembre_2025
Església de Sant Sever de Barcelona
Barcelona

Bisbat de Vic
Dissabte_15_novembre_2025
Claustre del Monestir de Santa Maria de Ripoll
Ripoll

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Dissabte_22_novembre_2025
Exposició "Montserrat, mil anys d'art i d'història"
Montserrat

L'arquebisbe de València, Enrique Benavent, quantifica en 14 milions d'euros les pèrdues patrimonials per la dana

“HEM PROCURAT SEMBRAR ESPERANÇA EN EL COR DE LES PERSONES”

CARME MUNTÉ MARGALEF

València

El dia que visitem València per entrevistar l'arquebisbe Enrique Benavent trobem una ciutat atrafegada enllestint els darrers preparatius de les Falles, que se celebren de l'1 al 19 de març, solemnitat de Sant Josep. Rememorem amb l'arquebisbe Benavent els fets dramàtics del 29 d'octubre però sobretot el que s'ha esdevingut després en forma de solidaritat, germanor i comunió. Situats com estem en el camí pasqual, no hi ha dubte que l'Església avança al costat del poble amb gestos concrets i amb el desig de trobar signes d'esperança enmig de tant dolor i destrucció.

Com a arquebisbe de València, ha estat en tot moment al costat dels pobles afectats, de les parròquies i dels seus sacerdots. Com ha estat aquest acompanyament?

El primer que vaig fer l'endemà dels aiguats, el 30 d'octubre, va ser localitzar els sacerdots de les parròquies afectades i assegurar-me que tots estaven vius. N'hi havia dos dels quals no vaig tindre la certesa que no els havia ocorregut res fins al 30 per la nit, o fins i tot, l'1 de novembre al ma-

tí. L'1 de novembre a la tarda vaig poder visitar les parròquies de La Torre, de Castellar i de l'Oliveral, dins del terme municipal de València. La parròquia de La Torre s'havia convertit en el centre neuràlgic de distribució de productes de primera necessitat. A Castellar i l'Oliveral, la distribució d'aliments es feia al centre social de l'Ajuntament de la pedania, però la meua alegria va ser gran en veure que els que estaven al capdavant eren els voluntaris de les Càritas parroquials. El 2 de novembre ja vaig poder visitar les parròquies de Picanya, Paiporta, Aldaia i Alaquàs, amb moltes dificultats perquè l'accés era molt complicat. Arribaves als pobles i allò era tot un desastre. Era com un paisatge de guerra. Vaig veure el sofriment i la desolació de les persones i com molts joves de parròquies de la ciutat acudien a ajudar-los. També vaig procurar animar els sacerdots, que estaven desbordats. A poc a poc, vaig poder anar visitant la resta de parròquies. Es tractava d'organitzar com havia de ser la presència de l'Església. Per això vam fer reunions amb els rectors i vam organitzar l'assistència de Càritas, així com dels equips d'escolta.

Quin impacte ha tingut la dana en el conjunt de l'Església valenciana?

En una de les reunions que vam te-

nir amb les parròquies més afectades, un dels rectors em va dir: “Després de l'experiència em sento orgullós de ser de l'arquebisbat de València.” Ell havia estat en una parròquia afectada, havia vist la reacció de l'Església, com la comunitat cristiana i com els sacerdots entre ells s'havien ajudat, s'havien solidaritzat els uns amb els altres. Hem vist sacerdots de parròquies no afectades ajudant rectors de les parròquies afectades. Ha estat un moviment de germanor i de gràcia, també entre el presbiteri diocesà.

Com es transmet un missatge d'esperança enmig d'una catàstrofe d'aquesta magnitud?

Les persones han d'experimentar que l'Església comparteix i acompanya els seus sofriments i les seves preocupacions. En la butlla de convocatòria del Jubileu, *L'esperança no defrauda*, el papa Francesc ens diu que les obres de misericòrdia són obres d'esperança. Això és sembrar esperança en el cor de les persones. Hem intentat també acompanyar en la pregària perquè l'esperança també és esperança en la vida eterna. He pogut saludar familiars de víctimes que han viscut situacions molt tràgiques. En l'Eucaristia que vam organitzar a la catedral vaig saludar una dona que havia perdut el marit i el xiquet al po-

Mons. Enrique Benavent va rebre "Catalunya Cristiana" a l'arquebisbat de València, el divendres 7 de març.

L'arquebisbe Enrique Benavent, acompanyat pel cardenal Michael Czerny, visitant la població de Catarroja el 17 de novembre.

“Vaig veure el sofriment i la desolació de les persones i com molts joves de parròquies de la ciutat acudien a ajudar-los”

“Penso que l'Església s'ha enfangat i que hi ha una percepció en molta gent que ha estat així”

ble de Sot de Xera. Quan vaig anar al Mas del Jutge, una pedania de Torrent, vaig poder saludar el pare i l'àvia de dos xiquets morts, de 3 i 5 anys. He celebrat un funeral a Massanassa, el poble amb més percentatge de víctimes mortals. No hem fugit de les situacions més dramàtiques. Gestos com un somriure, una abraçada o una pregària compartida ajuden davant de situacions que humanament són molt complexes de superar i que són ferides que tardaran molt de temps a tancar-se. Les persones no sols necessiten acompanyament en eixe moment, sinó durant molt de temps. Per tant, intentarem estar allí, que no se sentin soles i que quan puguin necessitar de l'Església sàpiguin que aquí tenen una porta oberta, una casa que acull, una família, en definitiva, que vol ser solidària amb tots.

Quan els focus de les televisions s'apaguen, com continuar acompanyant tant de dolor?

Exactament, quan els mitjans de comunicació deixen de parlar d'això, l'Església continuarà i posarem tots els mitjans que hem rebut al servei de tots. Gràcies a Déu, la solidaritat ha estat molt gran dins de l'arquebisbat de València, i també dels altres bisbats i de la Conferència Episcopal Espanyola, que s'ha fet càrrec de la restauració de l'església de la Mare de Déu del Pilar de Catarroja. Hem avaluat tots els desperfectes que hem patit en esglésies, centres parroquials i en vuit col·legis diocesans, i calculem que necessitarem uns 14 milions d'euros perquè les coses tornin a la normalitat.

“Aquest acte té un significat molt especial, és un gest d'una família amb un membre de la família”, va dir en el concert solidari a la catedral de Tortosa, el 31 de gener.

Va ser un concert que van organitzar el bisbat i Càritas de Tortosa en benefici dels afectats de la dana i en què va cantar l'Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats. Per a mi, allò va ser un missatge clar en el sentit que l'Església som una família. La diòcesi de Tortosa, de la qual vaig ser bisbe durant gairebé deu anys, forma part de la meua vida i, per tant, m'hi trobo com a casa. Per això ho veig com un gest de família.

Com s'acompanya la indignació de la gent, que és molt viva en els pobles afectats?

L'Església ha de ser un instrument de pau i de reconciliació. No podem anar assenyalant culpables, ni encenent focs. Hem d'intentar donar un missatge positiu. Tant en la missa a la catedral de l'Almudena de Madrid com en el funeral a la catedral de València, vaig dir que en aquests moments hem de mirar el bé comú, les necessitats de les persones i el seu sofriment, i que no es pot utilitzar el sofriment de les persones per a altres finalitats. Evidentment que cal saber la veritat de tot el que va passar, però la veritat és complexa. L'Església no és un tribunal que hagi de dir qui té raó i qui no.

El papa Francesc en tot moment va mostrar la seva proximitat amb el poble valencià i, de fet, el cardenal Michael Czerny, prefecte del Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral, va visitar València en una intensa gira de dos dies (15-16 de novembre).

El Papa ha tingut molts gestos i jo

he tingut dues ocasions per agrair-l'hi personalment. En primer lloc, una trucada personal l'endemà mateix. Vam tenir cinc minuts de conversa telefònica. Es va interessar pels sacerdots i les parròquies afectades. Després, durant l'Àngelus dominical va demanar una pregària per les víctimes. També durant l'audiència general del 6 de novembre, va pregar davant d'una imatge de la Mare de Déu dels Desemparats que li havíem regalat mesos abans amb motiu del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu. El 26 de novembre, en un acte de l'Institut Joan Pau II, vaig tenir ocasió de trobar-me amb ell i d'agrair-li tots els gestos. Vaig veure que era conscient del que estàvem vivint, del que l'Església havia fet. Va venir el nunci un dia i també el cardenal Michael Czerny, amb qui vam visitar parròquies durant dos dies.

“Ser sacerdot és fer-se fang en el plor”, va dir el papa Francesc més endavant en una trobada al Vaticà amb els formadors i seminaristes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica Valentina. L'Església s'ha enfangat amb el poble?

Jo crec que sí. Tal vegada no ha sortit gaire en els mitjans de comunicació convencionals, però avui dia la gent s'informa de moltes maneres. Una fotografia de mòbil de l'arquebisbe enfangat, enviada per WhatsApp, ha arribat a tothom de la diòcesi. Penso que l'Església s'ha enfangat i que hi ha una percepció en molta gent que ha estat així.

Quines lliçons hem d'aprendre de la dana, a la llum de les dues encíclics ecològiques del papa Francesc?

La dana ha estat conseqüència del canvi climàtic, però també del *desarrollismo* incontrolat. L'Horta Sud, on viuen 475.000 persones, és la comarca de tot l'arquebisbat amb més densitat de població. També és la que té més densitat comercial i industrial. És una comarca històricament d'horts, on sempre hi ha hagut inundacions. Ara bé, abans, quan hi havia inundacions, l'aigua s'escampava, mentre que ara topa amb el teixit urbà.

Molts reptes de present i futur que demanen altura de mires i uns polítics al servei del bé comú, i no de les picabaralles partidistes.

Exactament. En la política sempre l'objectiu és el bé comú. I en una

situació dramàtica com la que hem viscut i estem vivint la preocupació més gran de tots —polítics, cossos de seguretat, Església— són les persones que estan patint. És en elles on hem de centrar la nostra actuació. La resta és molt secundari.

Quin missatge pasqual voldria adreçar-nos?

La Pasqua ha de donar pas a una manera nova de viure en la societat, en la nostra relació amb la natura, entre nosaltres. Hem de procurar que aquesta tragèdia no caigui en l'oblit, fins que d'aquí a seixanta anys o més es torni a repetir, sinó que ens ha de fer reflexionar sobre quins són els valors que fonamenten la nostra vida i la nostra convivència. És necessari poder-ne treure alguna cosa bona. ■

“La dana ha estat conseqüència del canvi climàtic, però també del ‘desarrollismo’ incontrolat”

“La Pasqua ha de donar pas a una manera nova de viure en la societat, en la nostra relació amb la natura, entre nosaltres”

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)
- Administració de finques
- Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)
- Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

Volem entrar a la porta de Crist per experimentar la indulgència, és a dir, l'amor de Déu que consola, perdona i ofereix esperança

El pelegrinatge i la indulgència

**JOAN PLANELLAS
I BARROELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, l'Any Jubilar és la circumstància extraordinària amb la qual podem viure amb especial intensitat "la comunió dels sants", com afirmem en el Credo. Aleshores, la santedat d'uns ve en ajuda de la fragilitat dels altres. Per això, referint-se al do de la indulgència, afirma el papa Francesc: "Viure la indulgència de l'Any Sant significa acostar-se a la misericòrdia del Pare amb la certesa que el seu perdó s'estén sobre tota la vida del creient. Indulgència és experimentar la santedat de l'Església que dona a tots de prendre part en els beneficis de

la redempció de Crist" (*Misericordiae vultus*, 22).

El do de la indulgència en el marc de l'Any Jubilar es troba indissolublement unit al sentit de pelegrinatge: caminem cap a Crist, anem rere Crist. Precisament, enguany, a la missa dels diumenges llegim especialment l'Evangeli de sant Lluc, on hi trobem aquella composició temàtica on gairebé tota la vida pública de Jesús, amb el seu missatge salvador, s'esdevé en un llarg pelegrinatge d'ell i els seus deixebles cap a la ciutat de Jerusalem (9,51-19,44). Allà tindrà lloc la seva passió, mort i resurrecció, allà manifestarà la seva glòria. I els deixebles van rere Jesús, sovint sense acabar de comprendre les exigències del seu seguiment.

El deixeble és qui va rere Jesús, en pelegrinatge per la vida. D'aquí el sentit cristià del pelegrinatge, que en l'Any Jubilar el visualitzem peregrinant i visitant una església jubilar. Som "pelegrins d'esperança"! Entrem per la seva porta, que enguany és especialment Porta de la Misericòrdia. Per arribar a la Porta de la Misericòrdia ens hem de posar en camí. Ens hem d'alçar dels nostres

llocs de comoditat i iniciar un pelegrinatge sobretot interior, per acostar-nos a aquell que ens ha dit "Jo soc la Porta" (Jn 10,9). Volem entrar a la porta de Crist per experimentar la indulgència, és a dir, l'amor de Déu que consola, que perdona, que ofereix esperança.

La indulgència no és merament quelcom mecànic, sinó que, d'una banda, es confia totalment en la gratuïtat de la gràcia de Déu atorgada per mitjà de la mare Església i, de l'altra, demana i expressa clarament la conversió sincera del creient, que procurarà viure la vida cristiana a mans plenes. Ja Pau VI afirmava que "les indulgències confirmen la supremacia de la caritat en la vida cristiana". "Demanen una sincera *metánoia* [canvi] i unió amb Déu, a banda del compliment de les obres prescrites" (*Indulgentiarum doctrina*, 11). Es tracta d'una conversió que ha de "provenir d'una caritat fervent", podent arribar "a la purificació total del pecador", com ens afirma el Catecisme mateix (CEC 1472), que recull els ensenyaments del concili de Trento (DS 1712-1713).

Ben vostre. ■

Marcar la casella 105 no implica cap cost addicional per al contribuent ni redueix l'import a retornar en cas que la declaració sigui negativa

D'“El 47” a la L105

FRA XABIER GÓMEZ GARCÍA

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La millor pel·lícula als Premis Gaudí i als Premis Goya d'enguany ha estat *El 47*. Tal com sabeu, la trama se centra en la història real de Manolo Vital, un conductor d'autobús que, el 1978, va decidir demostrar que els autobusos podien arribar al barri de Torre Baró a Barcelona, desafiant les afirmacions de l'Ajuntament que sostenien el contrari a causa de les condicions dels carrers. La pel·lícula porta a la memòria un dels molts relats dels moviments veïnals i les lluites socials de l'època.

Els qui van viure aquells anys co-

neixen la tasca inestimable que les parròquies i els moviments especialitzats de l'Església realitzaven al costat del poble en la promoció humana integral d'una societat que ha configurat la Catalunya dels nostres dies. L'Església continua estant al servei de l'evangelització i de la promoció humana integral de tants, de milers.

L'any passat, la campanya *Xtants* per sensibilitzar els contribuents sobre l'impacte positiu que té marcar la casella 105 en la tasca social, educativa i pastoral que realitza l'Església, va incloure una iniciativa anomenada *Un viatge Per Tants*. Durant aquest viatge, 15 persones que no solien marcar la casella van ser convidades a conèixer de prop sis projectes de l'Església en diverses localitats. Com a resultat d'aquesta experiència, onze dels participants van decidir començar a marcar la X a favor de l'Església en les seves futures declaracions de la renda.

Marcar la casella 105 no implica cap cost addicional per al contribu-

ent ni redueix l'import a retornar en cas que la declaració sigui negativa. Simplement, s'assigna el 0,7% dels impostos ja pagats al sosteniment de l'Església catòlica. A més, és possible marcar simultàniament la casella destinada a “Altres finalitats socials” (casella 106), fet que permet destinar un altre 0,7% a projectes socials gestionats per diverses ONG, sumant un 1,4% en total.

L'experiència d'aquest viatge confirma la importància de conèixer a què es destinen les nostres aportacions en la declaració de la renda. Us convido a veure el documental que narra el viatge i a percebre com el contacte amb la realitat canvia la mirada dels viatgers, a qui no podem anomenar protagonistes. Perquè els veritables protagonistes, tant a *El 47* com a *Un viatge Per Tants*, són les persones a qui l'Església acompanya i serveix, fent de les seves vides i d'aquest món un viatge millor, amb més qualitat i calidesa de VIDA i dignitat. ■

CONSULTORI BÍBLIC

L'enviament dels profetes és missió d'esperança?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Si el poble d'Israel s'hagués mantingut fidel al pla de felicitat de Déu per als seus fills, és a dir, a l'Aliança, si no haguessin deformat i manipulat la religió, és a dir, la relació del poble amb Déu, senzillament, si tot hagués estat bé... no haurien calgut els profetes, els enviats de Déu per anunciar quin és el pla veritable de Déu, per denunciar que el poble s'ha allunyat, l'ha trencat, i per proposar i convidar a la conversió dels cors a Déu.

I és, precisament, aquest enviament que Déu fa dels profetes el millor anunci que hi ha esperança en la conversió. Els profetes fan possible l'anunci d'esperança de la reconstrucció, esperança de la conversió, esperança de la salvació.

Uns exemples:

"Aquell dia diran: 'Aquí teniu el vostre Déu! Havíem posat en ell l'esperança i ens ha alliberat. És el Senyor, en qui teníem posada l'esperança! Alegrem-nos i celebren que ens hagi Salvat' (Is 25,9).

"Senyor, compadeix-te de nosaltres, en tu posem l'esperança. Sigues cada matí la nostra força, salva'ns a l'hora del perill" (Is 33,2).

"Jo espero que l'Etern us salvarà, el Déu sant em dona aquesta alegria: molt aviat l'Etern, salvador vostre, s'haurà compadit de vosaltres" (Ba 4,22).

"Però jo tinc els ulls posats en el Senyor, espero en el Déu que em salva: el meu Déu m'escoltarà" (Mi 7,7).

Una esperança que no troba plenitud en els profetes de l'Antic Testament, però que aquests, com Joan Baptista, sí que anunciarien aquesta plenitud d'esperança encarnada en Jesús de Natzaret, salvador i redemptor de la humanitat perduda i ferida.

"Jo envio el meu missatger perquè obri un camí davant meu, i tot seguit entrarà al seu temple el Sobirà que vosaltres cerqueu. El missatger de l'aliança, que vosaltres desitgeu, ja ve" (Ml 3,1).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Paràbola del Pare misericordiós

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

"Aquest home acull els pecadors i menja amb ells." Així murmuren els fariseus i els mestres de la Llei, entre els "publicans i els altres pecadors que s'acostaven a Jesús per escoltar-lo". Ell hi respon amb la narració de tres paràboles, transmeses per l'evangelista Lluc (Lc 15,1-32). Tres històries de "pèrdua" i de "retrobament" amb final feliç. Tres situacions ben creïbles, conegudes per aquells que escolten Jesús, entre els quals, els qui murmuren: una ovella esgarriada, una moneda perduda, un pare que estima incondicionalment i dos fills que no li corresponen. En totes tres es remarca el caràcter benivolent de Déu, que malda per la conversió del pecador. La lliçó per als qui murmuren és clara: Jesús fa allò que fa el Pare.

La tercera paràbola (Lc 15,11-32), anomenada tradicionalment del "fill pròdig" que llegim aquest diumenge, descriu el contrast entre l'amor del pare i el capteniment dels dos fills. A petició del més jove, el pare els reparteix la seva herència. El petit s'ho ven tot, li interessen els diners per allunyar-se de la casa pairal. Potser creu que serà més lliure? Res d'això. Lluny del pare tot és desordre, la seva vida s'esfondra, perd la fortuna, és humiliat i perd també la dignitat de fill. La fam que el tortura el fa prendre consciència del seu mal pas, i l'empeny vers el camí de tornada: "Pare,

he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu." De lluny estant, el pare ja el veu. I abans que el fill pugui expressar-li el seu penediment, "es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà". Aleshores, joia i festa a desdir a la casa pairal: "Perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat."

Tothom és cridat a la festa; tanmateix, el fill gran no hi vol participar. Ell no s'ha apartat mai del costat del pare, no ha desobeït cap dels seus manaments i el pare no li ho ha gratificat encara: "No m'has donat un cabrit per fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu... has fet matar el vedell gras." La resposta del pare és exquisida: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat." En altres paraules: "Entra a la festa, ja que és també teva, perquè tu ets fill meu, com ho és també el teu germà."

Fem camí cap a la Pasqua, sabent-nos també fills pròdigs. Esperit Sant, "fes-nos enyorar intensament la proximitat del Pare, a nosaltres i al nostre món que n'està tan allunyat". El salmista (Sl 119) així ho demana: "Que m'arribi la teva misericòrdia i viurè; la teva Llei fa les meves delícies." ■

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

Is 5,9a.10-12

El poble de Déu, després d'entrar a la terra promesa, celebra la Pasqua

Lectura del llibre del profeta Isaïes

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: “Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.” Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Vers abans de l'Evangeli

Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu.

Evangeli

Lc 15,1-3.11-32

Aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: “Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.” Jesús els proposà aquesta paràbola: “Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: ‘Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.’ Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança.

La meva ànima es gloria en el Senyor; se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exalcem plegats el seu nom. He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espan-ta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. Quan els pobres invoquen el Senyor, els escolta i els salva del perill. R.

hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: ‘Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.’ I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: ‘Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.’ Però el pare digué als criats: ‘Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha

Lectura segona

2Co 5,17-21

Déu ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat.’ I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: ‘Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.’ El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: ‘He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?’ El pare li contestà: ‘Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat.’” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 4

Març

30. DIUMENGE

IV diumenge de Quaresma, Morat o Rosa. Lectures: Isaïes 5,9a.10-12 / Salm 33 / 2 Corintis 5,17-21 / Lluc 15,1-3.11-32
SANTORAL: Joan Clímac, ab.; Quirí, mr.; Règul, b.

31. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54
SANTORAL: Amós, prof.; Benjamí, diaca i mr.; Guiu, ab.

Abril

1. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3a.5-16
SANTORAL: Mare de Déu de l'Alegria; Hug, b.; Teodora, mr.; Venanci, b. i mr.

2. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 49,8-15

/ Salm 144 / Joan 5,17-30

SANTORAL: Francesc de Pàola, erm. i fund.; Maria Egipcíaca, erm.

3. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47
SANTORAL: beata Guimar; Josep l'Himnògraf, mjo. i poeta; Nicetes, ab.

4. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.14.25-30
SANTORAL: Benet de Palerm, rel.; Plató, ab.

5. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Jere-mies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53
SANTORAL: Emília, vg. i mr.; Maria-Crescència Höss, rel.; Vicenç Ferrer, prev.

El Sant 3 d'abril

Nicetes de Medikion

Sant Nicetes és conegut per ser l'abat del monestir de Medikion, a Bitínia (actual Turquia). Va ser pujat per la seva àvia, després que la mare morís vuit dies després del donar a llum i el seu pare decidís fer-se monjo. Amb el temps, Nicetes, que assistia a l'església des de ben petit, també va decidir unir-se a la vida religiosa, al monestir de Medikion, situat als peus del Mont Olimp de Bitínia. L'any 790 va ser ordenat sacerdot, i al cap d'uns anys el van elegir abat del monestir, ja que destacava per la seva pietat i defensa de la fe ortodoxa. Durant el regnat de l'emperador iconoclasta Lleó V l'Armeni, Nicetes es va oposar a les polítiques de des-

trucció d'icones. A causa d'això, va ser arrestat i exiliat a Anatòlia, on va patir tortures i va estar a prop de la mort. Finalment, va ser portat a Constantinoble, on va haver de reconèixer Teodot com a nou patriarca per poder tornar al seu monestir. No obstant, amb el pas del temps, es va penedir de la seva decisió i va revocar l'acceptació. Això li va costar un nou exili l'any 813, aquesta vegada a l'illa de Glyceria. Després de la mort de Lleó V el 820, sant Nicetes va ser alliberat i va decidir viure com a eremita als voltants de Constantinoble fins a la seva mort. És venerat per la seva fidelitat i la gran defensa que va fer de les icones.

MN. JORDI FONT

Vicepresident de l'Institut de Litúrgia ad instar Facultatis

El IV diumenge de Quaresma s'anomena “Laetare” ja que, a més de la “statio”, recorda la proximitat de la Pasqua

Diumenge “Laetare”

Hi ha un diumenge de Quaresma, en concret el quart de cada any, en què la litúrgia apareix amb un caràcter propi, amb una simbologia festiva, com per exemple sobresurt —encara de manera opcional però recomanable— el color rosat per a les vestidures litúrgiques. A més, s'admet l'ús d'instruments musicals i es pot adornar l'altar amb flors.

Però, serà l'eucologia menor (l'oració col·lecta i l'oració sobre les ofrenes) i, sobretot, l'antífona d'entrada (l'*introit*) d'aquest diumenge les que marcaran el significat d'aquest diumenge, a la meitat de la Quaresma, on s'anticipa el goig de la Pasqua. És com un respir de la Quaresma i un preludi de la solemnitat pasqual. L'oració primera de la missa, la col·lecta, recorda aquest sentit: “[...] feu que el poble cristià s'afanyi amb deler i amb una fe ben animosa a celebrar les festes de Pasqua que s'acosten.” Tres sinònims festius.

Aquest diumenge s'anomena *Laetare*. Per què? De fet, és un “vestigi” de l'antiga Quaresma estacional (*statio militari*). És un matís de la Quaresma, molt poc conegut. Respon a una certa vigilància “militar”, és a dir: el pastor i la comunitat estan a l'aguait! A imatge de les guàrdies nocturnes militars, el bisbe o el Papa visitava cada divendres de Quaresma una parròquia, com una vigilància (estacions quaresmals). Hi havia una processó des de Sant Pere que s'unia, en un punt concret, amb la parròquia d'acollida. Aquestes estacions eren dies de dejuni i de celebracions litúrgiques en les principals esglésies romanes. Hi havia una selecció de lectu-

res per a aquests dies. Encara en el Missal de Pius V les misses dels diumenges de Quaresma portaven el subtítol de la *statio*. Per exemple, el I Diumenge de Quaresma portava el subtítol Sant Joan del Laterà i així, el IV Diumenge de Quaresma la *statio* era a la basílica de la Santa Creu de Jerusalem. D'aquí que l'antífona d'entrada de la missa —l'*introit*— canta *Laetare, Jerusalem*: “Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa...” Per això aquest diumenge s'anomena *Laetare* ja que, a més de la *statio*, recorda la proximitat de la Pasqua. D'aquí els elements festius d'aquest diumenge.

Aquesta Quaresma estacional s'ha recuperat molt discretament en alguns llocs. En algunes diòcesis, seguint l'exemple dels darrers Papes, des de Joan XXIII, els bisbes fan la *statio* en alguna parròquia cada setmana de la Quaresma.

Troblem un exemple semblant amb els *Scouts Unitaires de France*. Aquests editen, cada any, per als caps i per als escoltes i noies guia, el *Carnet de Carême*. És una publicació d'unes cent pàgines on apareixen per a cada dia de Quaresma unes reflexions, pregàries i proposen fer algun gest diari. Cada any recorden que el dijous de la III Setmana de Quaresma és la *mi-Carême*. Com el seu nom indica, la meitat de la Quaresma. Al seu origen en aquest dijous es feia un descans de les privacions i s'oferia quelcom festiu. Avui, els *Scouts Unitaires de France* proposen als seus escoltes de preparar un pastís amb ous o fer unes creps per recordar que la Pasqua s'acosta, ja que estem a mig camí, com també recorda el diumenge següent, el *Laetare*. ■

Reptes de futur per a l'Església (i II)

Agustí Codinach

Les parròquies són llocs de trobada amb Crist a través dels sacraments, la formació i la pregària.

JOAQUÍN IGLESIAS

Les parròquies fan un paper essencial en aquest procés. Són llocs de trobada amb Crist a través dels sacraments, la formació i la pregària. A l'Eucaristia, expressió suprema de la fe, el sacerdot ha de ser testimoni i mediador de la presència de Déu.

Per a això, calen sacerdots sants, apassionats per la seva vocació, que no la visquin com un mer ofici burocràtic. Un sacerdot no és un funcionari del sagrat; és pastor i pare, cridat a la germanor i l'entrega. La seva presència ha d'irradiar calidesa, empatia i disponibilitat. La seva caritat no pot dependre de simpaties personals: està cridat a estimar i servir a tothom, sense excepció.

Aquest compromís exigeix paciència, humilitat i una vida interior arrelada en la pregària. Només des d'aquesta font inesgotable podrà sostenir-se i guiar la seva comunitat.

Avui es parla molt de comunitats pastorals i de la necessitat d'enfortir la interconnexió entre parròquies. Però aquesta unitat tan sols serà real si cada parròquia és, en si mateixa, una comunitat sòlida i cohesionada.

Així com famílies fortes construeixen societats sanes, parròquies vives donen origen a una Església diocesana robusta. La germanor genera lligams i aquests, alhora, consoliden la comunitat. Certament, poden ser necessàries noves estructures, però sempre han de sorgir des de la realitat concreta de cada lloc. L'Església, com recordava sant Pau, és diversa en carismes i vocacions. També ho és en la identitat dels seus sacerdots.

La comunió no vol dir uniformitat. Construir germanor a l'Església implica respectar la singularitat de cada comunitat i de cada pastor. Sense caritat, qualsevol projecte comú es torna fràgil i insostenible.

Si l'Església necessita parròquies fortes, el sacerdot necessita una vida espiritual sòlida. La seva vocació se sosté en la pregària, en la intimitat amb Déu Trinitat, que és comunió perfecta. Jesús es retirava a pregar en soledat amb el Pare; de la mateixa manera, el sacerdot ha de reservar espais per al silenci i el recolliment. La seva vida interior no és un luxe opcional, sinó la font que alimenta el seu ministeri i la seva entrega.

Parròquies vives com famílies sòlides. Sacerdots arrelats en Crist i lliurats al seu poble. Així l'Església podrà continuar sent testimoni creïble al món. ■

Cartes

Un Josep molt enyorat

Moltes gràcies, Joan Pallarès-Perinat, pel teu article dedicat a Josep Còdol Margarit a l'espai "Gent de Casa", publicat el 16 de març passat a *Catalunya Cristiana*. No tenia coneixement que volies fer una recordança, com a historiador, d'un Josep tan especial com fou Mn. Còdol per tothom que tingué la sort de conèixer-lo. Glosses, en poques paraules, tot i que dius el més important —això sí que és un bon articulista—, la figura d'un prohom igualadí, sobretot; però estimat i sempre avaluat arreu on estigué. Veritablement, en l'escaciença del seu sant, penso que hi ha poques persones, amb el mateix nom del que va exercir de pare de Jesús, que es mereixin més que se'n faci memòria en aquesta data.

Vaig tractar setmanalment aquest prevere vocacional i fill il·lustre de la ciutat, entre molts altres reconeixements que bé esmentes, prop d'una vintena d'anys com a col·laborador a la revista *Vida*, de la qual, en la seva direcció, vaig aprendre tant de ser bon catòlic, bon periodista i, abans que altra cosa, bona persona.

Per això, no m'estic de dir que, arran d'un accident, en el qual vaig estar quaranta dies en coma, ell em va comentar, molt emocionat, que, en entrar sol a l'habitació de l'Hospital Clínic on em trobava, perquè no deixaven entrar ningú més, em digué: "Josep, soc Mn. Còdol i porto

la Mare de Déu de Lourdes." En no fer res perquè estava inconscient, és clar, m'ho va tornar a repetir i aleshores vaig obrir els ulls, vaig allargar el braç, vaig agafar la imatge de la Verge tan popular francesa i l'hi vaig fer un petó. En aquell moment vaig tornar a caure en coma, però la impressió d'estar present l'Esperit Sant va ser tan viscuda per Mn. Còdol que s'emocionà palesament.

Quan em vaig recuperar miraculosament, ell em va dir personalment, després d'haver fet una missa d'acció de gràcies, que havia experimentat la presència de l'Altíssim tres vegades a la seva vida: quan va confessar el responsable dels comunistes abans que morís, en una altra persona, que també era molt rebec a la religió, i en el meu cas.

JOSEP NADAL I MIR

El son

Un pilar oblidat del nostre benestar. Un procés essencial a la vida que ha estat relegat a un segon pla.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

La Quaresma "a domicili"

Andalusia viu la Quaresma animant especialment la religiositat popular, centrada en els cultes a les imatges titulars de cada germanat. Tridus, quinzénaris, Via Crucis, assaigs processionals, perquè tot estigui a punt quan arribi la Setmana Santa.

La Quaresma abasta moltes modalitats, totes amb el mateix denominador comú: la trobada amb Déu i la millora de les nostres vides, la conversió. Una d'aquestes modalitats podríem anomenar-la Quaresma "a domicili", la que han organitzat un grup de matrimonis, reunint-se al domicili d'un d'ells, juntament amb un sacerdot, per "posar a punt el rellotge del cor", juntament amb els batecs del Cor de Jesús, aportant i rebent algunes reflexions sobre el que significa "caminar plegats en l'esperança" i "descobrir les crides de conversió que la misericòrdia de Déu ens adreça a tots, de manera personal i comunitària".

Aquest grup de matrimonis va decidir confeccionar un comunicat en el qual sintetitzaven els punts més sortints de la seva trobada. Un d'ells se centrava en "com evangelitzar en aquesta hora" com a laics compromesos amb la seva fe.

Els matrimonis publicaven els 10 apostolats més senzills que tothom pot fer, especialment els cristians:

"L'apostolat de la pregària, de les paraules properes, els gestos bonics; l'apostolat del somriure; l'apostolat de l'escolta, del regal, de l'almoïna; l'apostolat de l'acompanyament, de l'exemple, del bon consell, de la disponibilitat plena per servir."

Aquesta modalitat de celebrar la Quaresma no deixa de ser original, més adequada als temps actuals. La reunió d'un grup de matrimonis, amb un sacerdot, obre la porta a una proximitat, confiança, informació i formació religiosa més gran.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

“Quan un mal està tan profundament ramificat, cal un gran valor moral per actuar-hi”

Josep Miró i Ardèvol publica “La pederastia en la Iglesia y en la sociedad. El gran chivo expiatorio”

ROSA MARÍA
JANÉ CHUECA

L'editorial Sekotia presenta el darrer llibre del president d'e-Cristians, Josep Miró i Ardèvol, *La pederastia en la Iglesia y en la sociedad. El gran chivo expiatorio*, on fa una anàlisi de les dades sobre els abusos sexuals a menors. Hi exposa l'arbitrarietat dels poders públics i com col·loquen únicament l'Església en el punt de mira.

Quina motivació hi ha darrere del llibre?

L'escàndol. L'escàndol en sentit invers de com es veu el tema. La realitat és la inversa de la majoria de plantejaments que surten als mitjans i que, fins i tot, una part de bona gent d'Església es pensa. Els abusos sexuals a menors són una plaga estadísticament. Creix d'una forma rampant, en els últims set anys s'han duplicat. Les últimes dades del Ministeri de l'Interior sobre denúncies recullen 9.300 i escaig. Són moltíssimes. Hem de tenir en compte que amb els pas dels anys cada vegada hi ha menys menors i cada vegada hi ha més casos. De tal manera que el grup més afectat pels abusos sexuals és el de les noies de 14 a 17 anys. És aquest sector el que està absolutament desprotegit perquè no hi ha mesures especials. Els casos de l'Església, en relació amb aquest context, són mínims. A més, hi ha una constant: al llarg d'aquest segle són decreixents i a l'última dècada pràcticament quasi desapareixen. Aquest és un factor que em sembla escandalós, perquè es fixa l'atenció en un nucli que pot representar el 0,2%, el 0,4% o el 0,6% dels casos. Per què el Congrés, a propo-

ció del Defensor del Poble, va vincular un delictes a un grup determinat? Això és criminalitzar aquest grup. Es va fer amb l'Església i no va passar res, va semblar normal. Això és absolutament escandalós i perillós, ja no només des del punt de vista dels catòlics, sinó de la població en general, perquè representa que si tens el poder per decidir-ho, pots cometre arbitrarietats i no hi ha garanties constitucionals.

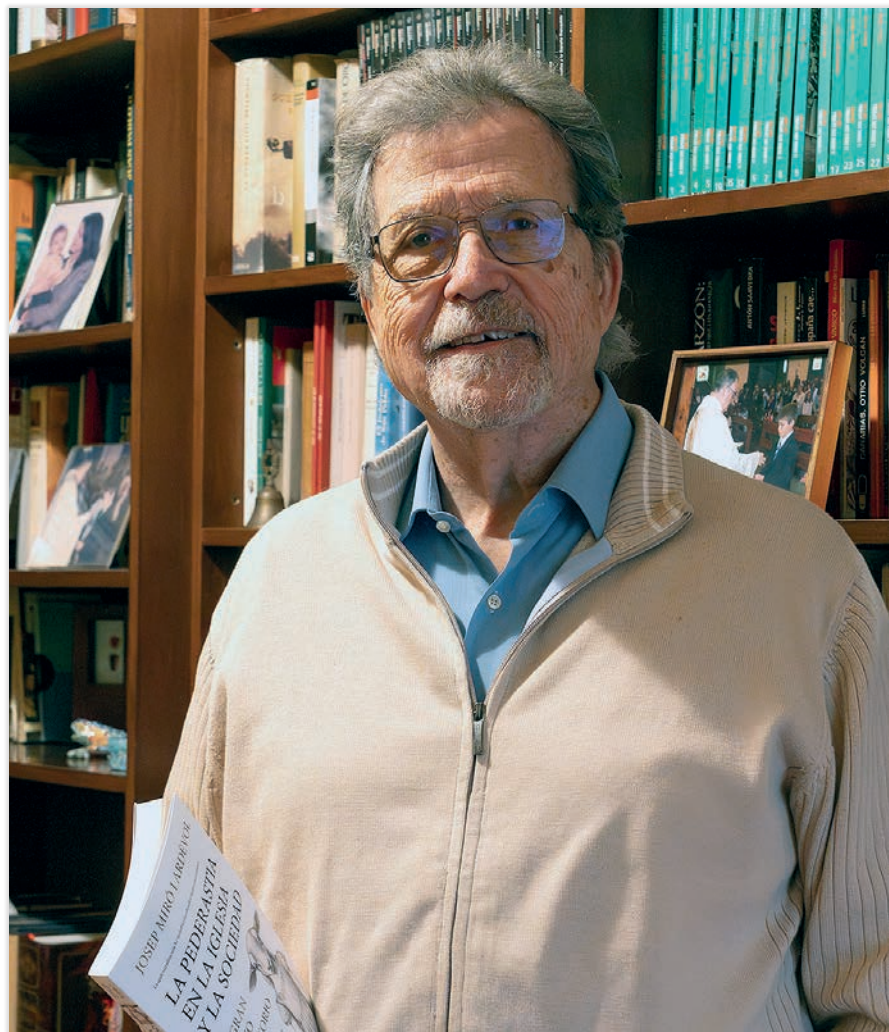
Per què els mitjans de comunicació focalitzen la pederàstia en l'Església?

Hi ha una voluntat sistemàtica d'atacar. És evident, sobretot en alguns mitjans. Com explico al llibre, aquesta acció no està limitada aquí ni és d'ara. Fa 30 anys dels primers atacs amb articles d'aquest tipus a l'àrea anglosaxona. El que es deia llavors es continua dient ara, com si res no hagués passat, com si l'Església no hagués fet res, com si els casos continuessin sent nombrosos. El cas espanyol és particularment greu. No hi ha cap país del món on el Congrés decideixi investigar específicament l'Església, només l'Església. Això és molt escandalós. És un fet tan anòmal que resulta molt inexplicable. Hi ha la voluntat de generar un desprestigi en l'àmbit catòlic. Aquí hi ha una animadversió congènita per part de determinades orientacions ideològiques. I la realitat és que fa mal.

L'Església sap respondre a aquests atacs?

Crec que l'Església ha de reconèixer les seves culpes, posar-hi remei i ho ha fet; ha de reparar, i ho està

“Crec que hi ha una manca de capacitat de l'Església d'explicar-se prou”

Agustí Codinach

fent. Ho farà més bé o més malament, però ho fa més bé que ningú. No hi ha ningú més que ho faci d'una manera tan sistemàtica i oberta. El que fa l'Església en aquest sentit, que és un element positiu, no es té de cap manera en compte. Ningú no en fa cas, ningú no ha atorgat atenció al fet que hagin reduït tant els casos. Crec que hi ha una manca de capacitat de l'Església d'explicar-se prou, perquè un cop has reconegut les responsabilitats, les culpes, estàs fent processos de reparació, prenent mesures... també has de sortir a dir que això és una minoria ínfima. El problema està en la societat: mireu les dades, mireu la magnitud de la tragèdia! Aquí ningú no està fent res. Tot plegat és molt escandalós i l'Església no ha sortit a dir res. Com altres vegades, prefeix posar-se de perfil, arronsar-se una mica i pensar que ja remetrà. I el resultat és negatiu, perquè això deixa un pòsit negatiu. Rebre aquest tipus d'inputs (Església = pederàstia) i encaixar-los sense fer un esforç per sortir del focus ho contamina tot. S'han de rebatre informacions que diuen, per exemple, que "l'Església

és un niu de pederastes". I el meu llibre està fet per contestar, és a dir, els arguments del llibre són purament quantitatius.

Una manca de reacció dels cristians s'explica per un cristianisme acomplexat?

Molt acomplexat, molt dependent del que diuen els altres i sense tenir un criteri propi. El cristià diu que és un servidor de la veritat i la condició necessària per ser servidor de la ve-

ritat és conèixer i reconèixer la realitat de les coses. I per reconèixer la realitat has de fer un petit esforç. I el cristianisme nostre és molt apàtic.

Considera que amb el tema dels abusos s'està treballant l'arrel del problema?

En absolut. El govern sistemàticament ha evitat actuar en aquest sentit. Té una llei de protecció del menor que és perfectament inútil, perquè no aborda la qüestió de fons i perquè fer lleis sense programes ni diners només és un paper escrit. Hi ha una brutal desproporció entre els recursos i l'atenció que es dedica als abusos sexuals amb majors, que són dones, i els abusos sexuals amb menors, que bàsicament són nenes. Quan un mal és tan profundament ramificat, cal un gran valor moral per actuar amb contundència. I d'això no n'hi ha.

El treball de l'Església en prevenció, acompanyament i reparació, podria ser un bon model per a altres àmbits?

Ho és. Jo això ho explico amb un cert detall al llibre: tot el que ha fet la Santa Seu des de Joan Pau II fins ara i tot el que fet la Conferència Episcopal Espanyola. Si mirem qualsevol organització, sobretot si és gran (el mateix Estat, el sistema escolar, les Nacions Unides...), qui té el model més complet adaptant les diferències és l'Església: des de la prevenció a la reparació. Amb l'avantatge que, a més, l'Església (cosa que no fa i no sé per què) pot exhibir resultats. Si hi ha un sistema que té resultats clars i bons és evident que és una referència internacional, però l'Església no ho ven. No vull ser crític, però em sap molt de greu. ■

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

L'empremta femenina en l'art

El Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició "Creadores"

Agustí Codinach

"La bassa i la figura vermella" (1961), de Carmen Laffón.

MAC
Barcelona

El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al proper 22 de juny l'exposició *Creadores*, una selecció de cinquanta obres de dones artistes que pertanyen des dels moviments d'avantguardes fins a l'actualitat. "Al llarg de la història de l'art, la dona havia exercit més com a musa que no pas com a creadora. Des de finals del segle XIX, la dona s'incorpora com a subjecte actiu dins de la producció artística", explicava Helena Alonso, comissària de la mostra i gestora cultural, als mitjans de comunicació durant l'acte de presentació, que va tenir lloc el 6 de març.

L'exposició, que visibilitza la contribució de les dones a l'art contemporani, aplega obres de vint-i-una

artistes tan prestigioses com Marie Laurencin, Dora Maar, Françoise Gilot, Olga Sacharoff, Carmen Laffón, Cristina Iglesias o Helen Frankenthaler. S'hi analitzen els seus treballs a través d'una aproximació multidisciplinària que abasta diversos llenguatges expressius i iconografies, tot establint un diàleg entre tècniques, temàtiques i suports per evidenciar la riquesa i complexitat del seu discurs visual.

La selecció d'artistes que s'ha dut a terme ha tingut en compte també la representació de diferents zones geogràfiques: Alemanya, Bèlgica, el Brasil, Espanya, França, els Estats Units... Entre elles, n'hi ha que han mantingut un lligam rellevant amb Barcelona. Un bon exemple és Rebecca Horn i la seva escultura *L'estel ferit*, que ha esdevingut un símbol de la platja de la Barceloneta.

"La mostra pretén recuperar artistes que malauradament han quedat en l'oblit, o bé que han estat

recordades únicament per la seva relació sentimental amb grans referents del món de la creació plàstica, com Diego Rivera, Guillaume Apollinaire o Pablo Picasso", posava en relleu Helena Alonso. Això no obstant, la seva producció artística ha estat clau en el desenvolupament dels moviments d'avantguarda i en l'evolució de la modernitat.

Entre les peces exposades, cal destacar *La bassa i la figura vermella*, de Carmen Laffón; *Home pregant*, de Dora Maar; *Paisatge còsmic*, de Cécile Reims; quatre aiguaforts de Marie Laurencin, vuit litografies sobre paper de Françoise Gilot i onze litografies, també sobre paper, de Sonia Delaunay, amb clares influències del dadaisme.

L'exposició no tan sols ret homenatge al talent d'aquestes dones, sinó que també convida a reflexionar sobre la memòria col·lectiva i la necessitat de reivindicar el seu lloc en la història de l'art. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Què cal saber de les begudes ensucrades

Flickr / 70023venus2009

Aquestes begudes tenen efectes negatius: obesitat, danys a la funció hepàtica, hipertensió...

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Em sembla que serà bo que sapigueu el que ha publicat la revista *Nature* sobre el resultat d'un estudi que s'ha fet recentment de cara a un dels projectes més grans dedicats a avaluar els efectes de certs hàbits alimentaris pel que fa a la salut mundial. Uns primers resultats fan referència al consum de begudes ensucrades. S'hi diu que el consum d'aquestes begudes és responsable d'unes 340.000 morts a l'any causades per diabetis del tipus 2 i per malalties

cardiovasculares. S'ha vist que hi ha al món uns 2,2 milions de malalts de la diabetis del tipus 2 i uns 1,2 milions de malalties cardiovasculars, deguts a aquesta mena de begudes.

On més han crescut aquestes malalties és a l'Amèrica Llatina i a l'Àfrica subsahariana, que són els països que han experimentat l'increment més gran de refrescos ensucrats, ja que és allà on les empreses fabricants han buscat nous clients en vista al seu desenvolupament. La xifra de 340.000 morts que hem dit supera, és clar, notablement una altra enquesta del 2010, que era de 180.000. A això cal afegir-hi que aquestes begudes tenen també altres efectes negatius, com obesitat, danys a la funció hepàtica, hipertensió... Tot això augmenta també en altres àmbits. Concretament, el percentatge d'obesitat en adults s'ha duplicat des del 1990, mentre que en els infants i adolescents s'ha

quadruplicat. L'estudi és un producte de la investigació que fa la fundació Global Dietary Base. El seu estudi és més ampli que el que hem dit de la revista *Nature*, que mesurava només la relació entre refrescos i malalties del 1990 al 2020, mentre que aquesta fundació incorpora troballes de 450 estudis de 181 països i tot el que diu és de fiar.

No és estrany, doncs, que hi hagi països que comencen a reaccionar. El Brasil ha adoptat una sèrie de polítiques per mitigar la passió de la gent per les begudes ensucrades, com ara millorar els programes dels menjadors escolars i altres. Tant de bo que totes les nacions tinguessin en compte els perjudicis d'aquestes begudes i hi fessin alguna cosa, per així evitar malalties innecessàries...

Nosaltres només hi podem dir que, si això és tan clar, també ho tindrem en compte en la nostra vida de cada dia. ■

GENT DE CASA

Martí Genís Aguilar

La catedral de Vic és un dels temples més emblemàtics de la capital de la comarca d'Osona.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

L'Esbart de Vic va ser una colla de joves lletraferits vigatans del temps de la Renaixença que es reunien a la font del Desmai, al camí que menava de Vic a Folgueroles, per parlar i recitar poemes.

Aquesta colla donà grans fruits a la literatura catalana del moment; els dos més coneguts van ser eclesiàstics, mossèn Cinto Verdaguer i el canonge Jaume Collell. La majoria excel·lí com a metges, arqueòlegs, arxivers o com a farmacèutic al mateix Vic en el cas de Martí Genís Aguilar, però mai no abandonà les seves inquietuds literàries.

Nascut el 21 de juny del 1847, de

família burgesa de farmacèutics, va cursar el batxillerat al Seminari de Vic, on, per edat, coincidí amb la major part dels membres de l'Esbart. A part dels esmentats Verdaguer i Collell, amb Josep Serra Campdelaireu, Antoni Espona, Josep Salarich, els germans Verdaguer i Callís, etc.

A Barcelona va estudiar Farmàcia i va obtenir el títol el 1874. Va retornar a Vic, on continuà tota la vida, alternant la farmàcia amb la docència de ciències naturals a l'institut local. Era col·laborador habitual de publicacions com *La Renaixença*, *La Il·lustració Catalana*, *La Veu de Catalunya*, *La Veu del Montserrat* i la *Gazeta Vigatana*, diaris marcadament d'orientació tradicional de finals del segle XIX i primers del segle XX.

Va presentar-se nombroses vegades als Jocs Florals de Barcelona,

on va obtenir la Flor Natural (1878), la Viola d'Or i Argent (1898) i altres premis extraordinaris. Algunes van destacar pel seu sentit espiritual, com *El monjo mort* (1931); també va escriure i publicar una dotzena d'obres de narrativa i novel·la, sempre de caire costumista i moral, dins del romanticisme renaixentista, que van aconseguir molta popularitat a la seva època.

La nota necrològica publicada a *La Vanguardia* destacava la seva faceta jocfloralista, mestre en Gai Saber, mantenidor i president en diverses convocatòries de jocs florals i la seva condició de darrer supervivent d'aquella colla de l'Esbart de Vic.

Moria al seu Vic natal el dissabte 10 de desembre del 1932, als 85 anys. El seu enterrament fou una gran manifestació d'afecte. ■

DIEGO POOLE

¿Qué es el relativismo?
Palabra, 2025, 96 pàg.

Aquest llibre, ple de sentit comú i sentit de l'humor, proposa com justificar l'estimació a les cultures amb el respecte a uns principis ètics universals i com plantejar una educació moral sense imposar dogmes.

JORDI NOGUÉS

Les oliveres d'or
Rosa dels Vents, 2025, 384 pàg.

Relat ambientat a Arbeka, en què bateguen intrigues fosques i el retrat d'una pagesia empobrida per una sequera persistent i per l'avarícia d'una noblesa que mai no sembla tenir-ne prou amb les rendes que percep.

YURI FELSHTINSKY

George Orwell: vida, obra, tiempo
Deusto, 2025, 496 pàg.

L'autor ha dut a terme un estudi minuciós de les novel·les, llibres periodístics, assaigs, articles i cartes d'Orwell per reconstruir els principals episodis de la seva biografia, així com el seu procés creatiu.

SAGRADA FAMÍLIA ÉS

PASIÓN

Consulta tots els actes
a sagradafamilia.org

Segueix-nos a:

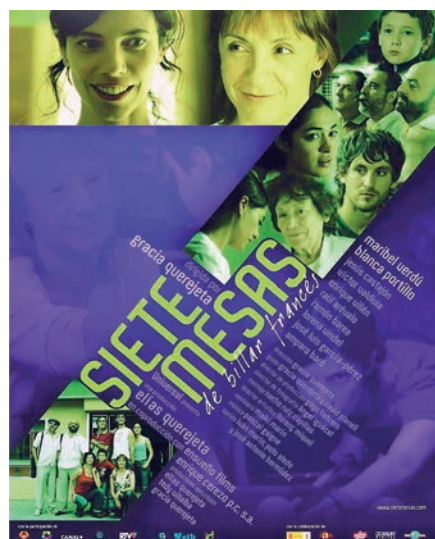

CRÍTICA DE CINEMA

La importància de posar-se en camí

MONTSE CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió

L'Àngela s'assabenta que el seu pare està malalt i amb el seu fill, el Guille, van a la ciutat per visitar-lo. Quan arriben ell ja ha mort i la Charo, la parella del Leo, posa al corrent a la filla de la situació del negoci (una vella sala de billars).

Totes les vides dels personatges estan relacionades amb el difunt. "Són persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res no els pogués oferir felicitat. Però l'esperança no defrauda", com diu el papa Francesc a la butlla del Jubileu.

Els protagonistes són gent normal i corrent que ens van desvelant els seus secrets: la por, la rancúnia, el fracàs... Cada personatge mostra els seus problemes, relacions i situacions. Cadascun té una subtrama, una història, fins i tot el difunt té la seva. Malgrat això, hi ha alguna situació humorística.

L'Àngela vol tirar endavant el

negoci i funda un equip que competeixi i ho farà amb l'ajut de la Charo i els seus vells amics. "Posar-se en camí és un gest típic dels qui cerquen el sentit de la vida", diu el papa Francesc a *Spes non confundit*.

El que importa és tirar endavant. Cal superar el passat, malgrat que sembli que el negoci no tingui futur. A mesura que el negoci es posa en marxa també canviarà la vida de l'Àngela i de la resta de personatges gràcies a la interacció que establiran entre ells.

Com diu la protagonista, els somnis es poden fer realitat, perquè l'important "no és la meta sinó el camí, el viatge". L'important, tanmateix, és lluitar i intentar aconseguir els objectius proposats.

Cal destacar la interpretació de les dues esplèndides actrius, Maribel Verdú i Blanca Portillo, amb grans actors masculins que les embolcal·len. I la d'Amparo Baró, brillant en la poca estona que apareix. ■

AMB BON HUMOR

"SIETE MESAS DE BILLAR FRANCÉS"

DIRECCIÓ: Gracia Querejeta

GUIÓ: Gracia Querejeta, David Planell

INTÈRPRETS: Maribel Verdú, Blanca Portillo, Amparo Baró, Enrique Villén, Ramón Barea, Jesús Castejón, Raül Arévalo, entre d'altres

Drama; família

Espanya 2007

113 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Gran aportació a la cultura catalana —

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Caputxí

A LA CIUTAT DELS LLIBRES

SISENA SÈRIE

JOSEP MASSOT I MUNTANER

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

JOSEP MASSOT I MUNTANER

A la ciutat dels llibres
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2022, 294 pàg.

Amb una bella i expressiva fotografia a la coberta del llibre —amb els caputxins Miquel d'Esplugues i Marc de Castellví a les runes del temple d'Àrtemis, l'abril del 1930 a Gerasa (Jordània)— s'enceta la sisena aportació de la sèrie històrica titulada *A la ciutat dels llibres*, volum pòstum del monjo benedictí Josep Massot († 2022).

Aquest sisè volum, el darrer de la sèrie, conté un ampli estudi sobre l'hispanista francès Alfred Morel-Fatio i la seva relació amb Mallorca i Menorca, i aporta, alhora, l'edició de les cartes de l'historiador Ferran Soldevila amb el gran mecenes Rafael Patxot i Jubert, així com també la correspondència epistolar amb l'humanista Ramon Sugranyes de Franch.

Volem destacar la vàlua dels capítols dedicats a la història del moviment bíblic a Catalunya, amb un estudi sobre l'epistolari del monjo benedictí Bonaventura Ubach a Francesc Cambó; amb l'edició anotada de l'epistolari del caputxí Miquel d'Esplugues, director de la Fundació Bíblica Catalana, amb Lluís Nicolau d'Olwer i, també, amb la suggeridora aproximació biogràfica a Alfred Capó, “pastor metodista nascut a Barcelona, però que exercí el seu ministeri a Mallorca”.

El volum es completa amb un estudi dedicat a les milicianes catalanes que van participar en la guerra civil, especialment aquelles cinc infermeres que intervingueren en l'expedició d'Alberto Bayo i que foren capturades, empresonades, maltractades i finalment afusellades a Manacor el 1936, tot i que “un caputxí que havia pogut parlar amb elles n'havia sortit valedor i li havia demanat [al comte Rossi] que no les fes matar”. Pensem que aquest caputxí deuria ser el pare Atanasi de Palafrugell († 1959), que en aquells anys es dedicà a Mallorca a l'atenció espiritual dels empresonats.

Ens felicitem per la publicació d'aquest conjunt de treballs, a càrrec del pare Josep Massot, que tant ha contribuït al coneixement de la llengua i cultura catalanes. ■

UN NOU LLINDAR

Alegrem-nos!

Prou vegades perdem l'alegria quan ens costa acceptar els altres com són i com és la seva vida, sobretot quan dins el nostre interior covem sentiments de gelosia i enveja. Això passa a tots els nivells i, quan sembla que ens ha d'importar poc la vida dels altres, resulta que ens importa més que mai. Si anem a l'Evangeli, a la paràbola dels dos fills i el pare misericordiós, veiem amb quina pedagogia Jesús ens acompanya.

L'actitud recriminatòria del fill gran, que viu la frustració de no sentir-se agraiat pel seu pare, i per dintre el corromp l'enveja i la gelosia cap al seu germà petit, xoca de cara amb l'actitud misericordiosa del pare dels braços oberts, mogut per l'esperança indefectible de trobar-se amb els dos fills. Jesús parla als de prop, parla a la majoria de nosaltres, i ens comunica l'amor d'aquest pare bo que no mereix el comportament de cap dels seus dos fills.

Fixem-nos-hi, Jesús coneix bé el cor humà i sap quines són les seves febleses, però també sap encara més bé com és el cor de Déu, la immensitat del seu amor, la seva misericòrdia, un cor que estima i es compadeix d'allò més miserable.

Precisament, es tracta de conèixer el ser i l'obrar de Déu per descobrir-hi la font de la misericòrdia, el seu amor dut fins a l'extrem envers tothom. És la lliçó que ens dona Jesús mostrant-nos com és el seu Pare. Meditem-ho des del cor! Per això ens hem d'alegrar, superant reaccions immadures que només ens porten complicacions i tristors. Hem d'alegrar-nos per la situació dels altres, la d'aquells dels qui ens és difícil acceptar el que fan de bo i com són. Al cap i a la fi, som germans, fills d'un mateix Pare i el sentit de la nostra vida és estimar-nos.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Ivan Bassols, Pilarín Bayés, Esther Borrego,
Montse Claveras, Ángeles Conde, Juanjo
Fernández, Quique Fernández, Jordi Font,
Antonio Gil, Concepció Huerta, Joaquín Igle-
sias, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Francesc
Nicolau, Josep Oton, Joan Pallarès-Personat,
Josep Oriol Pujol, Quique, Meritxell Ruiz,
Valentí Serra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 30 de març**, a les
20.00, concert de Dean Close Sc-
holl a favor de la Fundació Manos
Providentes (c/ Consell de Cent, 293
- Barcelona).

"APASSIONADES"

El **dissabte 5 d'abril**, a les 19.30, re-
presentació de la Passió *Apassionades*
als jesuïtes del Clot. Entrades: www.
santpereclaver.cat.

Girona

MÚSICA ANTIGA

El **diumenge 30 de març**, a les 18.00,
concert amb el Trio Blanc i Negre a
l'església de Santa Maria de Pineda
de Mar. Taquilla inversa.

SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL TURA

El **dilluns 31 de març**, a les 18.30,
conferència *L'esperança: migracions i
inclusió* amb Mn. Joan Hakolimana.

ESGLÉSIA DE SANTA MARIA DELS TURERS

El **dijous 3 d'abril**, a les 20.00, xer-
rada de Mn. Miquel Oliveras sobre
*L'esperança és àncora que uneix la terra
amb el cel*.

Sant Feliu de Llobregat

"LA PASSIÓ"

El **diumenge 6 d'abril**, representa-
ció de la Passió en format tradicional
(matí i tarda) a Esparreguera (www.
lapassio.net).

Solsona

DIVENDRES DE PENSAMENT

El **divendres 4 d'abril**, a les 19.00,
Joan Jordi Miralles reflexiona sobre
*"Memento mori": representacions cine-
matogràfiques de la mort* al Museu Di-
ocesà i Comarcal de Solsona.

Tarragona

QUARESMA

El **dilluns 31 de març**, a les 19.30,
xerrada quaresmal *Any de gràcia i
de perdó* amb Mn. Lluís Simón a la

parròquia de Sant Francesc d'Assís
de Tarragona.

PATRIMONI

El **dimecres 2 d'abril**, a les 20.00,
presentació de la restauració del pas
de Nostre Pare Jesús a la Columna,
a càrrec d'Aleix Avall, M. Josep Sal-
vadó i M. Carme Bigorra, a l'església
prioral de Sant Pere Apòstol de Reus.

SETMANA SANTA

El **divendres 4 d'abril**, a les 20.00, IV
Exaltació de la Setmana Santa amb
Isabel M. Gil a l'església de Sant Ni-
colau de Bari de Tarragona.

Terrassa

XLI PREMI MN. NARCÍS SAGUER

Fins al **diumenge 15 de juny** es po-
den presentar els treballs inèdits, en
llengua catalana, de poesia amb tema
lliure (tel. 938 679 162).

Urgell

RECÉS

El **cap de setmana del 4 al 6 d'abril**,
al santuari del Sant Crist de Balaguer,
recés de Quaresma-Pasqua predicat
per Mons. Joan-Enric Vives. Més in-
formació: tel. 973 350 054.

URGELIA SACRA

El **dissabte 5 d'abril**, a les 10.30, vi-
sita guiada al monestir de Sant Pere
del Bungal (Guingueta d'Àneu) amb
Cristina Simó (reserves@catalonia-
sacra.cat).

Vic

COVA DE MANRESA

De **divendres 11 d'abril al dimecres
16**, exercicis espirituals amb Llorenç
Puig, s.j. (info@covamanresa.cat).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les famílies dividides trobin
en el perdó la curació de les seves
ferides tot resdecobrint en les dife-
rències les riqueses de cadascú

“No podem allargar la vida, però la podem eixamplar”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Per a Maria José Valiente, psicòloga, mestra i escriptora, la pandèmia va ser una crida a fer servir les xarxes socials per ajudar tantes persones que estaven vivint situacions de desesperació entre les quatre parets de casa. Un cop superat el moment més traumàtic, no ha abandonat aquest servei, conscient que cada cop són més els que cerquen una reflexió que els ajudi a orientar la vida (el compte @majosevn aplega més de 37 mil seguidors a la xarxa social X). Aquesta voluntat d'ajudar també es tradueix en la publicació de llibres, ja sigui de psicologia, com el més recent, *Totes les versions de tu* (Rosa dels Vents), o d'altres temàtiques com la divulgació de dites catalanes amb *Les sabeu o les dieu?* (Nexum).

Conèixer-nos a nosaltres mateixos és la millor inversió que podem fer?

Sens dubte. Conèixer-nos a nosaltres mateixos ens permet ser coherents, no necessitar l'aprovació dels altres i ser realistes positius, en el sentit de saber les nostres limitacions i les que hem de posar als altres.

Com repercuteix positivament en les relacions amb els altres?

Les persones som relació. Som una mica el resultat de la interacció que tenim amb els altres. En aquest sentit, hi ha gent que potencia les nostres coses bones mentre que n'hi ha que ens fan sentir malament. El que hem de tenir molt clar és que això ens ha de servir per prendre una decisió: la decisió de qui volem ser. Per això, no ens hem de prendre de forma gaire personal les coses que ens diuen, perquè cadascú ho fa des del seu lloc i des de la seva motxilla.

Com detectar una relació insana i tòxica?

Quan no et respecten, et manipulen, no pots ser tu, quan perds la pau mental. A la consulta, intento que totes les persones, tinguin el problema que tinguin, aconseguixin dues crosses per caminar per la vida: pau mental i alegria de viure. Cadascú des de la seva circumstància, creença o manera de viure, ha de trobar la pau mental. Una persona que et fa bé i permet créixer i ser la millor versió de tu.

MARIA JOSÉ VALIENTE

Psicòloga, mestra i escriptora

Detectes que hi ha molt patiment entre les persones?

Sí, moltes vegades és com que necessitem l'aprovació dels altres. Vivim en un món en què sembla que has de tenir molts seguidors per tenir èxit, quan en realitat l'èxit és dins nostre. Si no ens comparéssim amb els altres, seríem molt més feliços. És més, no podem allargar la vida, però sí que la podem eixamplar. La podem ampliar augmentant-nos quan a algú li va bé. Si la gent sabés com n'és, de gratificant, ajudar els altres, ho faria més.

Al llibre *Totes les versions de tu* dius que “ser lliure no és fer el que et dona la gana, sinó agafar un compromís amb tu mateix i assumir les conseqüències dels teus actes”. Hem malinterpretat el significat de paraules com “llibertat”?

Ens cal tenir els conceptes una mica clars i únics. De vegades la gent se m'enfada quan els dic que la llibertat vol dir responsabilitat. La llibertat és pensar i intentar saber qui ets, i contribuir a deixar el món una mica millor de com l'has trobat. La llibertat és agafar un compromís amb tu mateix, i després ser coherent, prendre una decisió i tirar endavant amb totes les conseqüències. La llibertat ho és tot i l'amor és la resta, perquè l'amor és un motor que ho mou tot sempre que caminem sobre dues potes: el respecte i la llibertat. La llibertat i el respecte permeten donar forma a l'amor.

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb un disseny únic i la tecnologia més avançada per oferir solucions sostenibles i de qualitat, garantint la millor experiència en l'espai de bany.

Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.